

קרוֹב אֵלֶיךָ

מבית גילוי דעת

עבודת ה' ברוח חסידיית

גלגולו
של סיפור
בעקבות הטור
של מיכי יוספי

המרצה הרב
שניאור אשכנזי
מתכונן לשבוע
החסידות בבנייני
האומה ומסביר
איך מנגישים את
התורה בזמננו

תורה שמדברת אליך

כך הולכים
החופרים
יעל קבסה

שוטנשטיין
ומכשיר סודה
נדב גדליה
בסיפור אישי

ערבית, צו
האפלה
עדה האוזר

"הקהל מגיע אש,
בעל התניא הבטיח
מה שהבטיח,
והתפקיד שלנו הוא
רק לא להפריע"

עמית יצחק, גיטריסט
אמן, מתאר את 'צמאה'
מהזווית של הבמה

ספר למוח? ספר ללב?

ספרי קרוב אליך

המדורים האהובים עם התכנים שהתיישבו בראש ודיברו אל הרגש,

עכשיו בספרים:

על האש

משעמם??? לא רלוונטי?????
הצחקתם אותי!
כמעט 230 שנה אחרי שאדמו"ר הזקן כתב אותו,
התניא עדיין מעורר, רלוונטי ובעיקר בוער. ממש בוער.
צריך רק ללמוד לקרוא אותו.
וזו בדיוק המטרה של הספר:
לפתוח שערים לתניא וללב,
לנער את האבק... ולהתחיל לזוז.
מאת אורי צוקר

חדש

אחריו נרוצה

הזמנה לתיקון המידות ופיתוח העולם הרגשי שלנו דרך שמונה גישות שונות, בהובלת שמונה אישים: **הרב יצחק גינזבורג, הרב יהושע שפירא, הרב יצחק ערד, הרב דוד גבירצמן, הרב אייל ורד, הרב משה שילת, אורה רבקה וינגורט ונעמה מנוסי**. כל אחד מהם שופך אור על דרכי התיקון מנקודת מבטו הייחודית, ומעניק כלים מעשיים והשראה למסע האישי.

נפשי בשאלתי

1000 שאלות ותשובות נבחרות ממדור השו"ת הפופולרי. בכנות ובאומץ, **הרב יהושע שפירא** מתמודד עם שאלות נוקבות ומאתגרות, ומעניק תשובות בגובה העיניים, מדויקות ורלוונטיות, במגוון עניינים אישיים ומעשיים וסוגיות אקטואליות ועונתיות, המשקפות את עולמם של צעירים ומבוגרים כאחד.

שיחת חברים

שני כרכים של שיחות נפש גלויות וישירות בנושאים שונים בעבודת ה' עם **מיני יוספי**, המביאות רעיונות חסידיים עמוקים לצד סיפורים מרתקים וחיבור לעולם המעשה. הכרך השני מתמקד במועדי ישראל ובזמנים מיוחדים בלוח השנה.

להשיג ביריד ספרי החסידות י"ט כסלו תשפ"ו,
בנייני האומה ירושלים

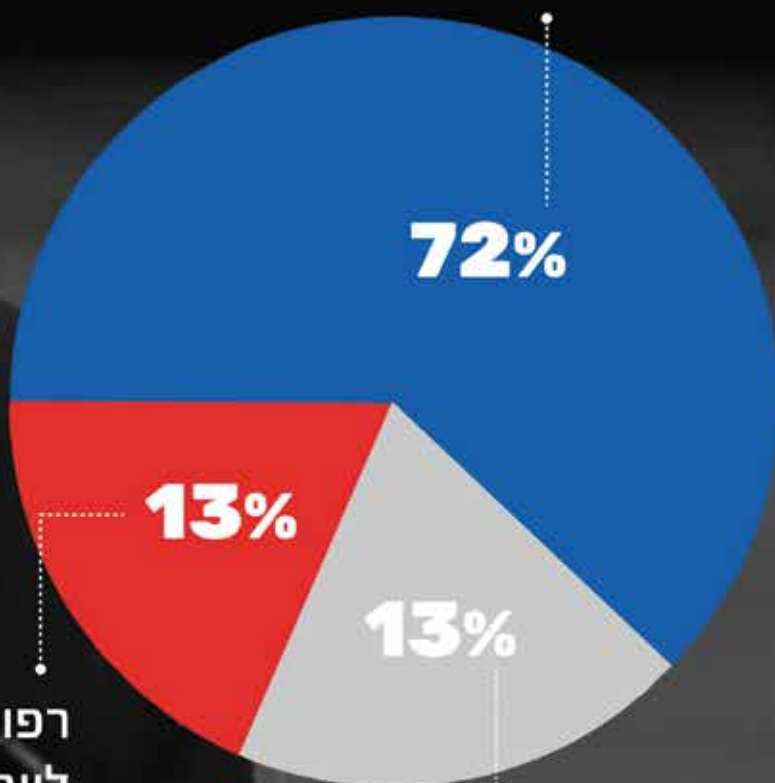
סקר
ערוץ 14

הישראלים נגד

רפורמת סמוטריץ'

איזו רפורמה עדיפה בשוק החלב ומוצריו בישראל?

רפורמה שתסתמך על ייצור מקומי ושתשמור על ביטחון תזונתי של ישראל ועל הרפתנים

רפורמה שתפתח את שוק החלב לייבוא מטורקיה ותסגור רפתות בישראל

אין לי עמדה

ניתוח הנתונים נערך בידי שלמה פילבר עבור ערוץ 14, על בסיס נתוני מדגם של אזרחי ישראל המונה 588 נדגמים שנאספו ב-20 בנובמבר 2025

נעם מושקוביץ / דוברות הכנסת

חזית החקלאים וההתיישבות בישראל

נוחזר
כרטיסים אחרונים

4.12 // חמישי י"ד כסלו
7.12 // ראשון י"ז כסלו
8.12 // שני י"ח כסלו

בניה ברבי | אברהם פריד
מוטי שטיינמץ | עקיבא

המופע המרכזי | גברים

SOLD OUT • SOLD OUT • SOLD OUT

2-3.12 // שלישי ורביעי י"ב-י"ג כסלו
9-10.12 // שלישי ורביעי י"ט-כ' כסלו

בניה ברבי | אברהם פריד
עקיבא | רוחמה בן יוסף

המופע המרכזי | נשים

נוחזר
כרטיסים אחרונים

19:00 // 3.12 רביעי י"ג כסלו
19:15 // 9.12 שלישי י"ט כסלו
19:15 // 10.12 רביעי כ' כסלו

ההתוועדות
הנשית
של
צ"ב

תורות וניגונים | נשים

לראשונה בצמאה!

פודקאסט ותפילה
נפגשים על הבמה!

אולם טדי | 20:00

תפילי ייב

ראשון י"ז כסלו 7.12 | גברים

השבוע

זה
מתחיל!

מחכים
לשמוח
איתכם

צ"ב

ניגון עם שורשים

הקואליציה

נגד סמוטריץ'

התנגדות חוצת מפלגות ומגזרים בקואליציה לתוכנית הרס ענף החלב של סמוטריץ'

שר החקלאות וביטחון המזון, ח"כ אבי דיכטר
"אנחנו נתמוך ברפתנים שרוצים לייצר חלב ולא נאפשר לאף אדם אחד להקריס את משק החלב!"
דברים מתוך אירוע בכנסת ישראל (24.11.2025)

חברי סיעת יהדות התורה

"הסיעה דורשת להוציא לאלתר את הרפורמה מחוק ההסדרים. הרפורמה תפגע בייצור המקומי, ובסופה תעלה את יוקר המחיה ותחליש עוד יותר את השכבות החלשות"
מתוך חודעה הסיעה (24.11.2025)

חברי סיעת עוצמה יהודית

"יש להסיר את הרפורמה של משרד האוצר מסדר היום ולבחון מחדש קידום מתווה המבוסס על עבודת משרד החקלאות"
מתוך מכתב התמיכה של הסיעה לראש הממשלה (18.11.2025)

שר הכלכלה והתעשייה, ח"כ ניר ברקת

"ההבדל בתפיסה שלי לעומת התפיסה של סמוטריץ' זה שהוא רוצה תוצאה ולא אכפת לו אם בדרך יפגעו החקלאים. אני לא מוכן ומעדיף את הדרך של דיכטר"
דברים מתוך ynet (24.11.2025)

ח"כ ששון גואטה, ליכוד

"אנחנו לא ניתן לרפורמה הזו לעבור. נעשה כל מה שצריך כדי להפיל את הדבר הזה"
דברים מתוך אירוע בכנסת ישראל (24.11.2025)

ח"כ יעקב מרגי, ש"ס

"מה שמפחיד אותי זה מעבר לאם יהיה חלב במדף או לא - זה אם תהיה פה ציונות או לא!"
דברים מתוך אירוע בכנסת ישראל (24.11.2025)

בכל יום מצטרפים עוד ועוד גורמים לתמיכה ברפתנים ויוצאים כנגד התוכנית לחיסול הרפתנים וההתיישבות.

חזית החקלאים וההתיישבות בישראל

מתחברים

הנקודה היהודית שלי

מגישים

ומתחברים!

לא נשארים
מאחור,
מצטרפים
ולוקחים חלק!

ארגון מתחברים מזמין אתכם
להצטרף למבצע הקירוב הגדול
של בחורי הישיבות, לקחת חלק
במהפכה הרוחנית של עם ישראל.

ימי שישי, למשך שעה-שעתיים,
אצלכם מחוץ לישיבה.

נריה סטודיו לעיצוב

הנקודה היהודית שלי • יוזמי • מומחים • לויט 4א • יוזמי

בואו לפגוש אותנו בהתוועדות
הישיבות הגדולה של י"ט כסליו

י"ד כסליו

יום חמישי

בנייני האומה

20:30

מחכים לכם - מתחברים

כניסה למתחם בנייני האומה בעלות של 10 ש"ח
לפרטים נוספים: 058-4129055 - אביגדור | nekuda36@gmail.com

צבא התוועדות ליל שישי לקראת י"ט כסלו

ניגון עם שורשים

לישיבות גבוהות, הסדר והציבור הרחב

20:30	4.12.25	יום חמישי י"ד כסלו
אולם 'טדי'		בנייני האומה ירושלים

הרב שבת סלבטיצקי	הרב יהושע שפירא	הרב אייל יעקובוביץ	הרב שמואל אליהו
------------------------	-----------------------	--------------------------	-----------------------

י"ט כסלו - אגודת התורה
לכשיקראו מעיינותיך תוציא

י"א ימתי קאתי מר...

ניגוני שמחה
עם להקת
יאהללה'
ויאיר כהן

פתוח לגברים ביום חמישי י"ד כסלו מהשעה 11 בבוקר ועד 2 בלילה | מוצאי שבת ט"ז כסלו מהשעה 8 ועד 2 בלילה | ימים ראשון-שני י"ז-י"ח כסלו מהשעה 11 בבוקר ועד 1 בלילה

יריד החסידות הענק

השקה לארגון הפצת יהדות לבני ישיבות

מבחני ילב לדעתי | יום חמישי י"ד כסלו מוצאי שבת ט"ז כסלו | 22:00 | 20:00

לכל הפרטים באתר Tzama.co.il | כניסה למתחם בנייני האומה בעלות של 10 ₪ בלבד

יעל קבסה

בארות, חפירות ותמורות

לא מזמן פגשתי מישהו שנמצא בתהליך תשובה. הוא טען שמי שנמצא "בתוך המנגנון", ככה הוא קרא לזה, הוא מסודר, לא צריך לעבוד קשה. "המנגנון" זה אומר שגדלת לתוך חיים של תורה ומצוות, היהדות ברורה לך מאליה ואתה רק צריך להמשיך את מה שהתרגלת אליו. רק מי שעושה בעצמו תהליך של תשובה, הוא המשיך וטען, צריך לעבוד קשה ולסלול לעצמו את הדרך כדי למצוא את מקומו ביהדות. אני יכולה להבין את המבט הזה, אבל יש לו פספוס גדול. אם כי אולי זה נראה ככה למי שמנסה להתקרב לחיים של תורה ומצוות. כולם נראים לו על הגל, בעוד הוא חורק שיניים כדי ללמוד להבין וכדי להטמיע בחיים.

אברהם העברי עשה את התנועה הגדולה של המעבר לצד השני של העולם - גילה את הבורא והתחיל לעבוד אותו. אחריו מגיע יצחק. הוא כבר לא צריך לעבוד קשה כמו אבא שלו, להסתובב לשכנע אנשים ולהפיץ את הבשורה, הוא גדל לתוך חיים של קדושה ושמע כבר מילדות על נוכחותו של בורא לעולם. נו, אז מה כבר יש לו לחדש?

בפרשה הקודמת מסופר שיצחק שחופר בארות - את אותן בארות שחפר אברהם! הרבה מהמאורעות בחייו היו דומים לאירועים שאביו אברהם עבר. לדור השני שצריך להמשיך, יש משימה לא פשוטה. זה נכון שכל ההתחלות קשות, אבל להמשיך - אחרי שעוברת ההתלהבות של ההתחלה - זה לא פחות קשה מאשר להתחיל תנועה עם תנופה גדולה ומרשימה. זה דורש להפעיל שרירים וכוחות חדשים, עמוקים עוד יותר.

גם יעקב אבינו עובר תנועה דומה של בחירה מחדשת כדי לגלות בתוכו כוחות עמוקים ורחבים יותר. יעקב גדל בתור איש תם יושב אוהלים, אדם פרטי שמכיר רק את שפת התורה ואת אנשי מחנהו, שלם ותמים בתוך מקומו. רק כשהוא נאלץ לצאת מהעולם שהכיר, להתמודד עם שרו של עשו ולגלות דרך ההתנגדות מיהו ומה כוחו - רק אז הוא מסוגל לגדול והופך להיות ישראל.

המסע של אבותינו - בין אם זה לחדש, להעמיק או להרחיב את גבולותינו, הוא מסע שכל אחד מאיתנו נדרש לעבור בשלב כזה או אחר של חיינו, ובזה יהיו כל ימינו בתשובה.

עדה האוזר

מטפלת רגשית ומנחת
סדנאות חסידות

כבו את הפנסים

"רבנן אמרי: 'פי בא השמש', מלמד שהשקיע הקדוש ברוך הוא גלגל חמה שלא בעונתה בשביל לדבר עם יעקב אבינו בצנעה. משל לאוהבו של מלך שביא אצלו לפרקים, אמר המלך: כיבו את הנרות, כיבו את הפנסין, שאני מבקש לדבר עם אוהבי בצנעה. כך השקיע הקדוש ברוך הוא גלגל חמה שלא בעונתה בשביל לדבר עם יעקב אבינו בצנעה" (בראשית רבה סח).

הקב"ה מכבה את השמש, מכבה את האור, בשביל לדבר עם יעקב בשקט.

אפשר היה לדבר איתו באור היום, כמו אברהם שתיקן תפילת שחרית. אפשר היה גם לשוחח יחד באור שהולך ומחשיך, כמו יצחק שתיקן תפילת מנחה. אבל הקב"ה מבקש כאן, עם יעקב, תפילה אחרת. תפילה באווירה אינטימית, בצנעה, תפילה בין אוהבים.

ויעקב אבינו נענה להזמנה, ומתקן לנו תפילת ערבית. ובכך כאילו אומר לנו, שבכל יום לעת ערב, מכבה הקב"ה את השמש בשביל לדבר איתנו בחושך. כאילו כל ערב מחדש אומר הקב"ה לעולם, כבו את הפנסים, כי אני מבקש לדבר עם אוהבי בצנעה. וכל יהודי שהוא בנו של יעקב אביו, הוא אחד מאוהביו, שאיתו מבקש ה' לדבר. וכל ערב הוא הזמן המיוחד לקשר כזה.

ואולי רק מלזכור את המדרש היפה הזה, יפתח לנו בלב איזה מקום קטן של קשר אחר עם הקב"ה. רק מלזכור שבעצם הקב"ה הוא זה שיוזם את המפגש, הוא זה שמכבה את האור, הוא זה שמזמין אותנו למפגש של הלב.

ואולי זו התפילה היחידה מבין התפילות שתיקנו האבות, שהאדם רק נענה ליוזמה של אלוהיו, שאת הצעד הראשון עשה כאן ה', והאדם רק מקשיב ומצטרף ומאפשר למפגש להתרחש.

hauser110@gmail.com

ב"ה

אור למועדים

להאיר את המועדים עם מאמרי אדמו"ר הזקן בעל התניא, מבוארים בהסברה המרתקת של הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ)

להשיג ביריד החסידות של י"ט כסלו בבנייני האומה

מחפש
לימוד בעוצמה?

רוצה לעבוד את ד'
ברוח חסידית?
לא מוכן לוותר
על בניין האישיות?

הגעת ליעד הנכון
ישיבה קטנה
נחלת יוסף
שבי שומרון

מזמינה אותך לשבת הכרות

יום אחישי כ"א כסלו 28
מוצאי שבת פרשת וישב כ"ג כסלו

בואו לטעום את אוירת בית המדרש המיוחד שלנו

נשיא הישיבה - הרב דב ליאור

הרב יהושע מרדכי שחידט

הרב יוסף שוורץ - הסבא קדישא מנחיה

לפרטים והסעות: אריאל קורן 058-6855233 | הרב יעקב משה 054-5924195 | משרד 09-8007000

צינת און ללא הפסקה

חדי עין שמביטים מעבר לאמנים שבקדמת הבמה במופעי 'צמאה', לא יכולים להחמיץ את עמית יצחק, הגיטריסט המוכשר המלווה את האירועים הללו כבר למעלה מעשור • בשיחה מיוחדת עם 'קרוב אליך' הוא מגולל את סיפור התשובה שלו והאתגר שחווה בסוגיית שמירת השבת – עד שקפץ למים והתקבע כחלק מפס-הקול של האמנים המובילים במוזיקה היהודית המתחדשת, חושף את הסודות מאחורי הקלעים, ומגלה כיצד 'צמאה' מהווה עבורו תחנת דלק רוחנית למשך השנה כולה

יוסף ארנפלד

נמשכת שבוע ימים בבנייני האומה במסגרת אירועי 'צמאה' בהם אני זוכה להיות שותף".

מארבעה יוצא אחד

כאמור, את דמותו הנמרצת של עמית יצחק, על כפתו הגדולה ופאותיו הארוכות והרחבות, תוכלו לראות בירכתי הבמה בשלל מופעי 'צמאה', כשהוא מלווה בנגינתו את האמנים ופורט על מיתרי הגיטרה כמו גם על מיתרי הנפש של ההמונים, ומסייע להם להתרומם טפח מעל הקרקע. במשך השנה הוא מתחזק קריירה מוסיקלית מרשימה יחד עם האמנים המובילים במוזיקה היהודית, כמו ישי ריבו, שולי רנד, אביתר בנאי ועוד רבים וטובים. אך לא תמיד הוא היה שם, בעולם היהודי-חסידי. דרך ארוכה ומפותלת ציפתה לו עד שהגיע למקומו הנוכחי.

עמית יצחק נולד וגדל באשדוד, בה התגורר עד גיל 13, אז עבר עם משפחתו להתגורר בבית ים. "גדלתי בבית חילוני למדהרין", הוא מתאר. "אמנם לא הייתה כפירה, אבל גם לא יותר מדי זהות יהודית. הקשר שלי עם היהדות באותם ימים היה דרך הצד העיראקי של אבא שלי. המשפחה שלו הייתה באה אלינו לליל הסדר, אותו היינו חוגגים כדת וכדין. שם נקודת היהדות הייתה מתעוררת פעם בשנה, אבל חוזרת לתרדמה בשאר ימות השנה".

המפגש הראשון והמהותי שלו עם עולם היהדות, היה סביב הבר-מצווה של אחיו הגדול ממנו בשבע שנים. "הייתי בסך הכל ילד בן שש, אבל פתאום זה טלטל אותי. הרב שאולי מאשדוד לימד אותנו לבר מצווה. הוא היה דמות מרשימה והתחלתי לשאול כל מיני שאלות, אבל

היה זה לפני קצת יותר מתריסר שנים. במהלך לידת בתו של המוזיקאי עמית יצחק, שהיה באותם ימים בתהליך התחזקות, היו רגעים בהם ליבו החסיר פעימה. במשך דקות ארוכות הייתה התינוקת ללא דופק, כאשר אנשי הרפואה עמלים להחזיר אותה לחיים. באותם רגעים גורליים קיבלו עמית ואשתו על עצמם קבלות טובות כדי שבתם תיכתב לחיים, כשעמית החליט להתחזק במצוות ציצית.

"בריעבד התברר לי שלבוש ציצית כל היום זה קצת כבד עלי, ולכן לקראת ראש השנה ביקשתי לעשות התרת נדרים", הוא משחזר בשיחה עם 'קרוב אליך'. "כשישכתי עם בית הדין ונכנסנו לעומק הפרטים, הגענו למסקנה שאי אפשר להתיר את הנדר וכך נשארתי עם הציצית...".

ארבעה חודשים מאוחר יותר, לילה לפני ההופעה הראשונה שלו ב'צמאה', הוא חווה דה ז'ה וו. "באמצע הלילה אשתי העירה אותי נסערת כולה לאחר שהבחינה שהבת שלנו, בת ארבעת החודשים, לא נושמת", חוזר עמית לאותם רגעים מצמררים. "נתתי צעקה מכל הלב, והיא חזרה לנשום. למחרת הייתי עדיין נסער מהטלטלה הגדולה שחוויתי, אבל לקראת העלייה על הבמה חיליק פרנק התחיל לעשות אתי 'לחיים' ועוד 'לחיים', עד שנרגעתי מהטראומה ונכנסתי לאווירת החג שעוד לא הייתי רגיל אליה... תוך כדי, אשתי התקשרה אליי וסיפרה שפתחה את ספר 'היום יום' בתאריך של י"ט כסלו וראה שמובאת בו הוראה וחיזוק בעניין מצוות ציצית. מאז הפך י"ט כסלו להיות 'חג הגאולה' המשפחתי שלנו, כאשר החגיגה המורחבת

**בין הופעה להופעה,
נאור פותח 'דבר מלכות',
הרב שיילת נכנס עם
ה'ברען' שלו, עושים איזה
'לחיים' קטן או גדול,
והכל סוג של התוועדות
אחת גדולה**

קפיצה מעל התפר

עם השחרור מצה"ל, החל עמית להשתלב בתעשיית המוזיקה, "אך הצימאון הרוחני שלי עדיין לא קיבל מענה", הוא מתאר. "באותה תקופה, אחד האחים שלי התחיל להתחזק, והתחלנו ללמוד יחד. כך שמענו לראשונה על רבי נחמן מברסלב. כשהגיע ראש השנה, כבר היה לנו ברור שאנחנו רוצים לנסוע לאומן. אך למעשה, ה' יתברך סובב את הסיכות שנגיע לשם רק אחרי שנתיים. נסעתי לאומן ראש השנה וחטפתי 'זץ'. הרגשתי שהגעתי הביתה. באתי לקבל עזרה עם לב פתוח, ודברים התחילו לזוז אצלי. די מאסתי בחיים שהיו לי עד אז. כבר באומן קיבלתי על עצמי החלטה שכשאני חוזר לארץ הכל משתנה".

עם ההגעה ארצה, עדכן עמית את האמן איתו הופיע במשך תקופה ארוכה כי דרכיהם נפרדות, בין השאר בעקבות סוגיית העבודה בשבת. "התחלתי עם עצמי מסע ארוך של רצוא ושוב, בדיוק כמו בשירים של שולי רנד", הוא מחייך. "עד שהתחנת. זה איפס אותי. לאשתי הייתה סבלנות כלפיי. למרות שהיא מגיעה מבית דתי במקור, היא הבינה שאני הזיווג שלה. בהתחלה כנראה לא מספיק האמנתי בכוח התשובה שלי, וזה היה נראה לי כמו פערים מנטליים גדולים מדי ולא הבנתי למה לה להסתבך עם זה. אבל הקב"ה לא ויתר לנו, ומאז אנחנו צועדים יחד במסע התשובה".

הרצוא ושוב בו היה נתון המשיך לתוך חיי הנישואין. "הייתי מניח תפילין מדי יום, אבל בשלב מסוים חזרתי לעבוד בשבת לקח לי זמן עד שנסגרתי על הנושא של הפסקת העבודה בשבת באופן מוחלט. בסוף זה קרה, אבל כנראה הייתי צריך לעשות על זה מסירות נפש כמו שהקב"ה אוהב...". אומר עמית ושוב מחייך. "באותם ימים היו לי ברוך ה' כבר שני ילדים, אשתי הייתה דתיה ורק אני נשארתי על התפר. לא היה לי מספיק ביטחון".

במה זה התבטא?

רק לקראת הבר-מצווה שלי התחלתי לבדוק בעצמי את היהדות באופן מעשי יותר. אחד האירועים שדחפו לזה, היה הפטירה של סבא שלי. בשבעה שלו הגיע חכם ספרדי שהעביר שיעורים וזה דיבר אליי. קיבלתי חיות מזה. כבר מצווה קיבלתי דחיפה נוספת, וכמו כן היו לי שני חברים דתיים שהזמינו אותי לחגיגות הבר מצווה שלהם, כך שנכנסתי ממש לעניינים".

למרות ההארה הגדולה והרצונות העמוקים, גיל הנעורים ניער אותו, המעבר לבת ים עשה אף הוא את שלו והחלום הגדול נגנז לעת עתה. "יחד עם זאת הייתי מניח תפילין, וגם אומר תהילים מספר קטן שתמיד היה איתי. למעשה, במשך תקופה ארוכה הייתי במעין רצוא ושוב מול הקב"ה. כך למשל, פעם בחודש הייתי מגיע עם אחי לקבר דן בן יעקב, לתיקון שערך הרב שמואל שמואלי". לכל אורך הדרך, כבר מגיל צעיר ליוותה אותו המוזיקה. "שמענו הרבה מוזיקה בבית. אמי ניגנה באקורדיון והיה בבית תמיד אורגן. אני הקטן מבין ארבעה אחים. את שלושת הגדולים שלחו הוריי ללמוד נגינה, אבל כשראו שלא יצא מזה כלום - אותי כבר לא שלחו לשום חוג... באופן מפתיע, דווקא מבין הארבעה אני יצאתי מוזיקאי", הוא מחייך. "הייתה גם גיטרה בבית, אבל ארך זמן לשכנע את ההורים לשלוח אותי לחוג, עד שבסוף זה קרה".

"לפני הצבא, רציתי להתקבל ללהקה צבאית ולא הצלחתי בגלל שהפרופיל שלי היה גבוה מדי. בתפילות שלי על קבר דן בן יעקב הייתי אומר לקב"ה: 'אני לא יודע איך תעשה את זה, כי אין לי תקן והפרופיל שלי הוא 82, אבל אני מבקש ממך שיאפשרו לי להיבחן ללהקה הצבאית'. יום אחד, ממש כמה ימים אחרי אחת התפילות הללו, התקשרו אלי ממדור הפקה בחיל החינוך ובישרו שהבקשה שלי אושרה. כך התחלתי להרגיש טעם בתפילה. הרגשתי שיש כאן משהו אמיתי. אם כן, לצערי, בצבא לא מצאתי את עצמי מהבחינה הזאת".

החלפנו טלפונים, וכשדיברנו התברר שהוא מדבר על 'צמאה'...

לוקסוס של בעל תשובה

"לפני יותר משנים עשרה שנה התחלנו לעבוד על אלכום הניגונים הראשון, ואז הוא עדכן אותי שיש גם הופעה", משחזר עמית. "זאת הייתה ההיכרות הראשונה שלי עם י"ט כסלו. זה הביא לי ממש רפואת הנפש. פתאום מצאתי את עצמי באירוע מוזיקלי שהוא כולו קודש, וזה היה מבחינתי תשובה על פסטיבלים אחרים שעשיתי, רק שהפעם הקב"ה הוא הכוכב... בנסיבות ההן, גם דרך 'צמאה' וגם דרך פרויקטים אחרים שעשיתי, הכרתי את ישי ריבו. הקלטתי לו אלבום, ובהמשך גם הוא היה חלק מ'צמאה'. אלה שני פרויקטים מרכזיים בהם ה' פינק אותי מבחינה רוחנית. זה היה מעבר לחלומות שלי. כשעשיתי מבחינתי את הצעד של מסירות נפש על השבת, לא יכולתי לדמיין שהקב"ה יבריא אותי ככה לתוך התעשייה - לא סתם בעבודות כשרות אלא בעבודות מהודרות".

תופעה מוכרת במופעי 'צמאה' היא שעוד לפני שהאמנים והנגנים עולים על הבמה, הקהל כבר משולהב ומחכה בקוצר רוח להתחיל לרקוד ולהתוועד. "בהתבוננות מהצד השני של האולם, אנחנו תמיד נוהגים להשאל את אמרת חז"ל ש'הארון נושא את נושאינו'. בעל התפקיד שלנו זה לא להפריע. אנחנו באים עם אמונה בצדיק: בעל התניא הבטיח שכל מי שישמח איתו ביום חגו יראה ישועות למעלה מהטבע, וברגע שאנשים באים בהתמסרות לעיצומו של היום, זה רווח עצום לכולם. אי אפשר לתכנן את זה, כל פעם זה שונה לגמרי, ויחד עם זאת יש שם עוצמות נדירות. צריך לגשת למופע בדחילו ורחימו, אסור להזדקן ולהתעייף".

איך מצליחים לשמור על אנרגיות גבוהות כשיש 2-3 הופעות ביום לאורך שבוע ?!

"הלהקה שלנו מורכבת מאנשים שמאוד מאמינים ומאוד מסורים לרעיון שסביב י"ט כסלו. הם לא באים לנגן וללכת הביתה. מאחורי הקלעים, בין הופעה להופעה, נאור פותח 'דבר מלכות', הרב שילת

"עיקר הפרנסה שלי הייתה מעבודה עם אמנים חילוניים ותוכניות טלוויזיה. אמנם השתתפתי קצת בהקלטות לאלכום הראשון של שולי רנד", הוא מציין, "אבל מעבר לזה - לא היה לי אף לקוח מעולם המוזיקה הדתי. לא ראיתי איך ה' מצליח לפרנס אותי בתחום שלי. ואז הבנתי שהתפקיד שלי כעת הוא להביע הצהרת כוונות כלפי שמיא. כמנהג ברסלב, הייתי עושה 'פגישת התבודדות' עם הקב"ה מדי יום. מדבר איתו, שותק איתו, מנגן לו. העיקר להיות איתו. בין הדיבורים שנפתחו לי אמרתי לו: 'ריבונו של עולם, אני מכיר את המצב שלי. אבל תדע שאני רוצה לשמור שבת ולא יודע איך. תן לי את העזות דקדושה לעשות את הצעד הזה'. במבט לאחור זה נראה לי מצחיק, אבל בזמנו זה היה ממש נושא כבד".

ארך זמן מה עד שהגיע ההכאה בפטיש לתהליך התשובה בו פסע עמית לאיטו במשך תקופה ארוכה. אחרי לבטים ארוכים הוא החליט לקפוץ למים, יהיה אשר יהיה. "באחד הימים, כשסיימתי את ההתבודדות ביער, עשיתי שני טלפונים לשני הלקוחות הגדולים שלי והודעתי להם שהחגיגה הסתיימה. מאז, במשך חצי שנה, בכל פעם שהייתי חותך את הסלט לסעודת שבת, הייתי בוכה מהתרגשות והודיה על כך שהקב"ה פדה אותי. בהתחלה הייתי מביא מחליף לשבתות, עד שבסופו של דבר הפסקתי לעבוד לגמרי. מאז החיים שלי נהיו מאושרים", הוא מתאר. "בהמשך, ה' לא הפסיק לגלגל סיבות כדי לפרנס אותי, ועוד יותר טוב ממה שהיה לי עד אז.

"בתחילת הדרך, רוב האמנים שעבדתי איתם בתחום החול קיבלו את העובדה שאני לא עובד בשבת, אבל כל הזמן התפללתי לה' שיוכח אותי לנגן ניגונים של קודש", הוא משתף. "גם אחרי שהפסקתי לעבוד בשבת לא מצאתי את עצמי בתוך התעשייה. האווירה לא הייתה מה שחיפשתי. זו לא הייתה הסביבה שאפשרה לי לצמוח מבחינה רוחנית - עד שהקב"ה סובב שאפגוש את נאור כרמי. זה קרה בהופעה מתחלפת, כשהגעתי לנגן עם שולי רנד. באתי לעלות על הבמה, ונאור בדיוק ירד ממנה. 'אני חייב לדבר איתך', הוא אמר. 'יש איזה פרויקט שאני רוצה שתשתתף בו'.

פגישות עם התניא מוח שליט על הלב

מסע משותף אל תוך התניא בדרך מהנה ומרגשת. המפגשים עוסקים בפרקים ט"ז שבספר התניא. מאת הרב שמואל רסקין

חדש! ספר שני בסדרה

להשיג ביריד החסידות של י"ט כסלו בבנייני האומה

תבואו פתוחים

עמית מספר כי במשך השנים התחזק אצלו הקשר לחסידות חב"ד ואדמו"ריה. "בכל פעם שאני מגיע לסבב הופעות בארצות הברית, התחנה הראשונה היא ביקור בציונו של הרבי מליובאוויטש זצ"ל בקווינס. זה דבר ראשון שאנחנו עושים. 'צמאה' פתח לנו את הלב לחב"ד. האהבה שיש בין האמנים על הבמה ומאחורי הקלעים, וההתמסרות לרעיון – זה דבר שלא רואים בשום מקום, ואני בטוח שגם זה מגיע מכוח אהבת ישראל העצומה שיש בחב"ד".

בכל שנה מחדש – כך עמית מעיד על עצמו – הוא יוצא מהשבוע של 'צמאה' עם התחדשות גדולה. "בכל פעם הרושם הוא אחר. פעם זה לקח אותי להתחזקות בלימוד, פעם זה לקח אותי להתחזקות באהבת ישראל". כשעמית מתבקש להעניק טיפים של 'הצעת הגשה' לאלפים שמגיעים לאירועי 'צמאה', הוא ממליץ לבוא עם אמונת חכמים ולהאמין בסגולת היום. "אני רואה את זה כל פעם באופן אישי. מעבר לכך שזה מופע מרהיב וניגונים קדושים, אל תהיו מופתעים אם פתאום תהיה לכם התעלות רוחנית, פתיחת הלב או התעוררות רצונות דקדושה... היום אנשים רוצים להתקרב לה' ומחפשים את ההזדמנות שלך, ו'צמאה' נותן לכך את המענה".

מאיפה הצימאון הזה מגיע?

"כולנו צמאים לקב"ה", הוא לא מבין מאיפה מתחילה השאלה. "צמאה העלה את הנרטיב של הצימאון, הוציא אותו החוצה ומדבר עליו. פעם לא היו מדברים עליו בגלוי יותר מדי. לא מזמן הייתה לי שיחה עם מישהו על כך שאנחנו מתפללים שלוש פעמים ביום על בית המקדש, אז למה לא מדברים על זה? באותה מידה הצימאון לה' היה כל הזמן, פשוט אף אחד לא נכנס לנישה הזאת ודיבר על הפיל שבחדר. לפני הכל ואחרי הכל, תמיד נישאר צמאים לקב"ה".

נכנס עם ה'כרען' שלו, עושים איזה 'לחיים' קטן או גדול, והכל סוג של התוועדות אחת גדולה. זו חוויה להסתובב בבנייני האומה, או לראות את נאור יושב ומתוועד עם בחור שהציץ מאחורי הקלעים. אי אפשר שלא להידבק באורות האלה של י"ט כסלו. אני מחכה לזה. מבחינתי, זה כמו שבוע של נופש עם חברים שבאים להתחזק יחד. אברהם פריד, מוטי שטיינמן, עקיבא תורג'מן – הם זמרים גדולים, אבל גם אנשים גדולים. לפעמים יש אמנים שלא היו מתוכננים להופיע, אבל מרגישים צורך להיות מחוברים ומגיעים בכל זאת ועולים לכמה דקות על הבמה רק כדי להיות חלק".

"עם ישראל מצביע ברגליים", הוא מעיד. "זאת הצהרה גדולה כלפי שמיא. אני בטוח שבכל פעם החוויות שונות אצל כל אחד, אבל הן עוצמתיות מאוד. בכל פעם שאלפי יהודים מתכנסים יחד ומנגנים ניגונים גבוהים בכוונה הכי פשוטה, זה עושה רעש גדול בשמיים ורעש גדול בנפש. אני מאמין בכוח של הצדיק וממליץ לכל אחד ואחת לטעום את זה".

העובדה שביום-יום עמית הוא חסיד ברסלב ואילו המופע מורכב מתורות וניגוני חב"ד, היא מבחינתו דווקא שילוב מנצח. "אני בעל תשובה שיש לו את הלוקוס לעשות מה שהוא רוצה", צוחק עמית, "אחד הדברים הכי גדולים של רבי נחמן מברסלב בא לידי ביטוי בכך שהוא צדיק של כולם. מאידך גיסא, לא הייתי יכול להיות ברסלב'ר אם לא הייתי מכיר את חב"ד. כל אחד חייב שיהיה לו את ספר התניא בתוך התרמיל שלו. החברים בחב"ד השפיעו עלי כל כך טוב, כך שאני מרגיש קשר עמוק לאדמו"רי חב"ד. הדיבורים מאיגרת התשובה שאברהם פריד לימד אותי, נחקקו אצלי בנשמה".

חדש!

אור וחיות נפשנו

שיעורים יסודיים בתורת החסידות ובעבודת ה' על פי דרכה מאת הגה"ח הרב אברהם מענדל וכטר שליט"א

להשיג ביריד החסידות של י"ט כסלו בבנייני האומה

יצירת פאר היסטוריה

לקוטי מוהר"ן • המבואר

כרך א' תורות א - יד להרה"ק רבי נחמן זיע"א מברסלב

• מהדורת גפנד •

הופיע
ניצא
לאור

ביאור נרחב המשולב בתוך תיבותיו הק' עם הערות, ציונים והרחבת העניינים, בתוספת אלפי מראי מקומות וציונים.

לזכות ולהצלחת מוה"ר דוד בן מרת שרה ניסל שליט"א וזג' מרת מרים בת חדוה תחי' ויוצ"ח

ובחנויות הספרים המובחרות

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66

אור הגאולה לישרי לב

י"ט
כסלו

יריד ספרי החסידות

כל ספרי החסידות במחירי מופת!

אוחטני

4 ספרים ב-100 ₪

3 ספרים ב-100 ₪

ועוד אלפי כותרים
במחירים היסטוריים!

5 ספרים ב-100 ₪

אבות החסידות

מתחם ההשקות

החסידות לענפיה

תורת חב"ד

סיפורי צדיקים

הגות חסידות

משחקי חסידות

ספרי ילדים

כנסו עכשיו - www.sifreiorhachaim.co.il

בנייני האומה ירושלים י"ב - כ' בכסלו | 2.12-10.12

נשים

יום שלישי י"ב כסלו 2/12 11:00-01:00
יום רביעי י"ג כסלו 3/12 11:00-01:00
יום שלישי י"ט כסלו 9/12 11:00-01:00
יום רביעי כ' כסלו 10/12 11:00-01:00

גברים

יום חמישי י"ד כסלו 4/12 11:00-02:00
מוצ"ש ט"ו כסלו 6/12 20:00-02:00
יום ראשון י"ז כסלו 7/12 11:00-01:00
יום שני י"ח כסלו 8/12 11:00-01:00

יריד ספרי החסידות

מרכז הספר היהודי הגדול בעולם

ספרי אור החיים

הנמכרים ביותר!

מיטב הספרים שחיפשתם במחירים שלא חלמתם

- 5 ספרים ב-100 ₪
- 4 ספרים ב-100 ₪
- 3 ספרים ב-100 ₪

יריד ספרי החסידות
— ייט כסלו —

כנסו עכשיו - www.sifreiorhachaim.co.il

מבצעי ענק מיוחדים בבנייני האומה בלבד!

בנייני האומה ירושלים י"ב - כ' בכסלו | 2.12-10.12

נשים

- יום שלישי י"ב בכסלו 2/12 11:00-01:00
- יום רביעי י"ג בכסלו 3/12 11:00-01:00
- יום שלישי י"ט בכסלו 9/12 11:00-01:00
- יום רביעי כ' בכסלו 10/12 11:00-01:00

גברים

- יום חמישי י"ד בכסלו 4/12 11:00-02:00
- מוצ"ש ט"ו בכסלו 6/12 20:00-02:00
- יום ראשון י"ז בכסלו 7/12 11:00-01:00
- יום שני י"ח בכסלו 8/12 11:00-01:00

ספרי **אור החיים**
מרכז הספר היהודי הגדול בעולם

יריד החסידות
פגרת משה - נר אברהם יצחק

מה השם שלך?

בהשגחה פרטית הנראית ספר שאני לא מעיין בו הרבה – שמע שלמה. אחד מתלמידי הגדולים של המגיד ממזריץ' היה רבי שלמה מקרלין. רק שתרעו שבמסורת החסידית, ובמיוחד בחצר קרלין, מאד מחזיקים מהמדות הזו. אגב, רבי שלמה נהרג על ידי קוזק שירה בו למותו. הוא עמד בדבקות בתפילה בבית הכנסת, ולא הבחין כלל שפרצו פנימה פורעים שמאיימים על חייו. הוא נותר שרוי בדבקותו וקווקו בן בלייעל ירה בו, כשאחר כך הוא גסס זמן רב עד שנפח את נשמתו בכ"ב תמוז, בעיצומם של ימי בין המצרים. בקיצור, הוא היה אדם מאוד גדול שאני מאד אוהב לקרוא עליו וללמוד מחורתו. הספר ששלפתי בשבת מהארון היה הספר שלו, ופתאום קראתי על כך שהוא התארח שבת אחת באוהב כפר והוא יש כאן נהר? אמרו לו: אין בכל הסביבה נהר. יש כאן מקוהה? האם הוא המשיך לשאול. אמרו לו: לא, אנחנו קהילה בלי מקוהה. אין לנו שום מקור מים. אבל אם אתה שואל, חצרו ביתו של הפרוץ יש איוו בריכה, אבל אם הוא יתפוס אותך זה גירום לבלגאן, זה לא רעיון כל כך טוב...

לכל אחר יש שם. בעומק, השם גם מסמל עבור האדם את שליחותו ויעודו. אנחנו רואים ביטוי מאד יפה בלשון הקודש: אם אני רואה אישהו הפץ לידי, למשל, אני שואל: לשם מה נודע הברך הזה? כלומר, צמד המילים 'לשם מה' יכול לשמש כביטוי נרף לשאלה 'לאיזו מטרה', 'לאיזו תכלית'. נוסף על כך, אנחנו יכולים לגרוש מקרה בו מגיע אלי משהו ואומר לי: אני בא בשמו של רשע העיר, נתיח, לבקש ממך דבר מה. בהקשר הזה, המילה 'שם' מבטאת שליחות.

אם כן, במילה 'שם' טמונת גם מטרה ויעוד וגם שליחות. זה לא אומר שכל אחר עכשיו צריך לעשות שיעורי בית ולפענח כל אות שמרכיבה את שמו, אלא די בעצם ההבנה שבכך שניתן לי שם, ניתן לי גם ייעוד וניגונה לי מטרה.

**מאת מערכת קרוב אליך
לכל עלון יש
כתובת...**

בגיליון הקודם סיפר מיכיל יוספי על מסירות הנפש של רבי שלמה מקרלין על טבילת טהרה בבוקר יום שבת קודש, כאשר מיכיל משתף בגילוי לב שהסיפור הגיע אליו בדיוק ברגע בו הוא עצמו נדרש להתחזקות בעניין זה. לאחר השבת קיבל מיכיל את ההודעה הבאה, בה התברר כי לסיפור הטבילה בשבת נולד נכד, ומי יודע - אולי אתם תהיו החוליה הבאה בשושלת...

איכשהו נודע לפרוץ שאדם זר התגנב ושב בבריכת המים שבחצרו. כמובן, הוא כעס מאוד וקרא כשקצף על שפתיו: תראה לי היכן האורח הזה נמצא!

הלכו איתו כמה מלווים מהקהילה. חדרו לשטח ביתו של הפרוץ ופרסו ליד הבריכה כמה סדינים, כך שתהיה לו פרטיות, ור"י שלמה נכנס למים וטבל. כעבור זמן קצר, איכשהו נודע לפרוץ שאדם זר התגנב וטבל בבריכת המים שבחצרו. כמובן, הוא כעס מאוד וקרא כשקצף על שפתיו: תראה לי היכן האורח הזה נמצא!

לחפש ולמצוא

בתהלים ישנו פסוק האומר כך: "לכו חזו מפעלות ה' אשר הם שמוות בארץ". באים חזו! ונתנים לנו שיעורי בית... "אל תקר מלשון שממה, בארמה רגילה יש כוח של גדולה וצמיחה. כל דבר שנכנס לארמה, היא תצא ותגדל מכת הפתעניאל שבה. בארמה רגילה יש הרבה מעבר למה שאנחנו רואים. לעומת זאת, אדמת שממה אין בה מעבר למה שאנחנו רואים. היא לא יכולה לגדל, לא יכולה להצמיח. היא חסרת ייעוד, וחסרת שליחות. עכשיו העניין יכול להתבהר. יש דברים בחיים שלנו שבהתחלת ההתרחשויות שקרו לנו נראים כשממה. אלו מצבים שהתנסו בהם הישפוט שלנו מקרו עליהם כעל שממה. חסרי משמעות, ואו לנו: "לכו חזו מפעלות ה' - אשר הם שמוות בארץ". לכו, הסתכלו על המציאות סביבכם - אמנם יהיו הרבה דברים שייראו לכם כשממה, ואולי תבחרו לא להעמיק בהם ולא למצוא בהם לים אבל בקשה מכם, פתחו זמם. זה לא שקה, אלא שם. עלינו לבחור לראות ולגלות שזה לא שממה. פתחו זמם. כראו ננסה עוד קצת להעמיק אותם כאירועים בעלי משמעות, ואו החיים שלנו מקבלים עוד ממד של עומק ושל הכוונה.

הדיבור הזה הוא אחד מהדברים היסודיים של רבי נחמן בסוגיית החסידות. "בקשו פני". אומר הפסוק הידוע בתהלים. כלומר, חפשו השגות, בקשו לראות את הנוכחות שלי ביום-יום. ובכל כך בחיים טובים שירדעים להקשיב והארת פנים. כדאי לשתף המתאים. לעומת זאת, אם יש חשש שיהייתקל בביניית או בסרקום, עדיף לתמוך עם הדיבור הזה ולהשאיר אותו ביניים אצלנו.

המקווה של הפרוץ

הרבה פעמים אנו פוגשים בדברים קטנים כאלה. אתם יודעים שמנהג חסידים הוא לטבול כל יום. זו אמנם לא חובה הלכתית, אבל יש בטבילה מעלה גדולה ביחס לקבלת התפילה שאחריה. לכן כשמתאפשר לי אני משתולל לקיים את זה, ובפרט ביום שבת קודש: בשבת האחרונה הייתי במצב שלא היה לי חשק ללכת לטבול, וכבר אמרתי לעצמי שזה בסדר גמור להניח למנהג הזה הפעם. הלכתי לספרייה שלי וחיפשתי משהו לקרוא בשעת הבוקר המוקדמת.

שלום וברכה מיכיל יקר שמע סיפור שאולי יעניין אותך.

שמי יאיר, אני בשנות העשרים לחיי, ובשנתיים האחרונות אני מתקרב לתורת החסידות, לחב"ד וברסלב בפרט.

בחצי השנה האחרונה - מלבד פעמים בודדות שלא התאפשר (ח"ל וכדומה) - לא פספסתי טבילה במקווה. אפילו בשבתות כשהתארחתי אצל אימי שגרה במושבי, השכמתי קום וצעדתי חצי שעה וטבילתי בכור מי שמים ביער הסמוך.

בשבת האחרונה התארחתי אצל אימי, אך בבוקר קמתי ללא חשק לעשות את ההליכה הזאת וויתרתי לעצמי ולא טבילתי.

במשך כל היום היוותה אותי תחושת פספוס. "איך אתה מפספס את הוציף הזה?" שאלתי את עצמי, "ועוד בשבת"... אך התנחמתי בטענה שאף אחד לא מצפה ממני ללכת חצי שעה למקווה, כאשר אפילו מגבת להתגנב נורמלי אסור לי לקחת.

כך המשכתי את שגרת השבת שלי.

לאחר סעודת שחרית הלכתי לנוח עם העלון 'קרוב אליך' שנתקלתי בו בבית הכנסת ומצא חן בעיניי (איני קורא עלונים בדרך כלל, והפעם אמרתי: זה נראה מעניין, אולי אציץ בו).

משום מה, את הטור שלך שמופיע ראשון בעלון דילגתי, ומרוב שנהייתי מהעלון - אחרי כל טור שסיימתי אמרתי לעצמי: אקרא עוד טור ואלך לישון. עד שהגעתי לטור שלך העיניים שלי כבר כמעט נעצמו, התחלתי לקרוא וקיבלתי צמרמורת... (מן הסתם אתה זוכר שהטור היה בנושא הטבילה במקווה, ובמיוחד בשבת קודש)

סיימתי את הטור עם דמעות בעיניים! השעה הייתה שלוש אחר הצהריים. התלבשתי, אמרתי לאשתי שאחזור עוד שעה, וצעדתי לבור המים לטבול. על הדרך הייתה התבודדות מדהימה, וזכיתי לסעודה שלישית בדבקות רבה.

לסיפור שלך נולד בן... מעניין אם נכיר את הנין של הסיפור של ר' שלמה מקרלין... "לכו חזו מפעלות ה'".

נמצא! אני רוצה ללכת לטפל ב... הלך הפרוץ עם אשור - כנראה שליבים שיה היה והם חיו יחסית ביוניט טובה, כפי שתקף נראה - והגיעו לאכסנייה של ר' שלמה. באותו זמן הוא היה באמצע התפילה, וכבר יתירתי לם את התפילה שבה הוא גם הסתלק לעולמו. הרבקות שלו הייתה כזו שאי אפשר לשר, ומספרים שגם שכל מי שעמד בסביבתו חווה חוויה יוצאת דופן. ובכן, הפרוץ הגיע כולו זועף, ואו הוא ראה את ר' שלמה עומד על מקומו עטור בטבילתו וכולו אחר שרעפים. הפרוץ נאלם דום, וכך הוא עמד והתבונן דקות ארוכות במזוה המופלא.

יש אהבה ויש אהבה

אחרי כמה דקות בהן הפרוץ התבונן בר' שלמה, הוא אמר לאשתו: היהודי הזה שתקף נראה - אהבתי אותו יותר ממה שאני אוהב אותך, כנראה... הוא נרגע לחלוטין ואמר לה: תראי אותו, אוהה יופי שהוא עשה את ההכנות לתפילה שלו באמצעות הטבילה בחצר שלנו... הזוג הנכבד סב על עקביו כעומת שבא, וכמובן שלא עשו דבר לר' שלמה. חברים יקרים, אני משתף אתכם בסיפור הזה כיוון שכוננו, לאור שכבר ביטלתי בליבי את הטבילה באותו בוקר, מצאתי את עצמי יושב וקורא את הסיפור הזה. אמרתי לעצמי: "מיכיל מה עוד אתה רוצה? זה מסוג הדברים שפוגשים את האדם בינו לבין עצמו. הייכתי לעצמי, ואמרת בשקט: זה מה ש'בקשו פני'! לא הייתה לי שום שאלה, רק חיפשתי לקרוא קצת סיפורי חסידים... ולכן, כשרואים דבר כזה, מבינים מה המשמעות של 'בקשו פני'... נוסף עוד נקודה לסיים, שרבי שלמה קרלין אמר שהיציר הרע הגדול ביותר של האדם, זה שהוא שוכח שהוא בן מלך. וכיוון שכבר בהשגחה פרטית עסקנו בדמותו של ר' שלמה, ראוי שאחרי החוספת הנכבדה הזו נאמר לחיים לחיים.

דמיונוב
להקשיב לאין סוף שבחוטי

מקומות אחרונים
בקורס הכשרה בדמיונוב

לפרטים ולהרשמה חייגו למכון:
02-5099660

או כנסו לאתר
dimyonovea.com

גם בוואטסאפ
אתמור 0585099663

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

התחייבות למחיר הזול בישראל!!

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

☎ *5018

בתוקף עד- 30.11.25 | בכפוף לתקנון באתר ובסניפים | התחייבות למחיר הזול ביותר כנגד כל הצעת מחיר רשמית על אותו הדגם ובאותם תנאים

PAYNGO.CO.IL

שֶׁחַנְנִי"שׁ

שיחה נשית על התניא

לסדר את המבט

אנחנו מאוד מאוד מתרשמים מהפנים. מהאחים שאנחנו, מהמאוחים שאנחנו, מחוברים זה לזה בעבותות אהבה, שאינה תלויה בדבר.

מה שנדרש הוא לסדר את המבט. אנחנו נתייחס לכל אחד מהחלקים, אבל בהתאמה. יש גוף, אבל הוא טפל לנפש. הוא משני. הוא כאן והוא יקר לנו, אבל רק ביחס למה שהוא משמש. לכלי שהוא, לאור שהוא מעביר, לטוב שזורם דרכו.

ככל ששמחנתו תהיה שמחת הנפש לבדה, כך תהיה דרכנו ישרה וקלה לאהוב. לאהוב באמת. ואהבת לרעך - כמוך. לב אוהב, מבפנים החוצה. זוכר כמה הוא מאוהב, כמה הוא מושרש, כמה הוא מחובר. שמחת הנפש לבדה.

אפשר לתרגל את המבט הזה בקטנה. בבית ובחורף, ודווקא מקרוב. להביט על הקרובים אלינו, אלו שאנחנו רואים אותם ביופיים אך גם בחסרונם. ולזכור שגם אצלם וגם אצלנו, החסרונות הם כצל עובר וכאבק פורח, אבל הנפש... אוי הנפש. הנפש והרוח והנשמה הם חוט ישיר, שורש נפשם בה' אחד. ואתה הוא מלך חי וקיים... ומה זה חיסרון זה או אחר, לעומת הנצח.

(לע"נ גבריאל אברהם בן רחל אזרד)

להיות אהבה ואהבה ביניהם, אלא התלויה בדרך לבדה".

הרבה פעמים אנחנו נתקלים בדברים שלא מסתדרים לנו עם הזולת. הוא ככה, והוא אחרת, הוא ימני/שמאלני/קמצן/דייקן/פורן/שתקן/דברן מדי... מה עושים?

כשעולה לנו ביקורת על הזולת, זו נורה אדומה מהבהבת. זו קריאה פנימה לשים לב שמשוהו יצא קצת מאיזון. מה יקר בעינינו? מה חשוב? על מה אנחנו שמים את כל הלב, ומה משחררים? ביחס לנפש ולרוח שנמצאות בכל אחד ואחד, ומי יודע מעלתם וגדולתם, מה זה משנה הלבוש הזה או האחר?

כשאנחנו מתחילים לבקר, זו קריאה דחופה לעשות סדר בנפש. הלבושים הם רק לבושים, הגוף - שהוא ההתלבשות בעולם הזה - הוא כלי לצורך ותו לא. אין שום דרך לדעת מה מעלת הנשמה בין אחרון מנקי הרחובות לבין ראשי העם וחשובי המדינה. כולם כאחד שווים. אם הנפש טפלה והגוף עיקר, יש שוני רב בינינו. יש מלא פערים, בינינו לבין המשפחה, השכנים, החברים. בינינו לבין בן הזוג, לבין הילדים. יש נפש ויש גוף. יש טוב, ויש מעורער, יש נצחי ויש זמני, יש מהות ויש לבוש. על מה אני מביטה? על מה אנחנו מסתכלים?

ולחפך, אם הנפש עיקר והגוף טפל, אנחנו לא מתרשמים. לא מ'מי שאנחנו' ולא מ'מי שהזולת'. לא מ'מה שיש לנו' ולא מ'מה שאין.

מכירים את הסיפור הידוע על שני אחים שעברו לילה לילה לחלקתו של האחר על מנת להביא לו מתבואתם, ולילה אחד נפגשו באמצע הדרך? הסיפור הזה, על אף שמקורו לא ברור כל כך, מגלם עבורנו את התמצית של להיות אחים. איך נראים אחים בצורה הכי הכי שלהם? ככה. מוכנים להניח בצד את כל החילוק, את כל השונה, את כל מה שהופך אותי להיות 'אני' ואתך להיות 'אתה', ולפגוש את הרצון לתת מהלב ולהעניק אל הלב.

אבל לרובנו אין שדה של תבואה, ואין איך לעבור ולהביא באמצע הלילה לזולת את רכושנו...

אז מה בכל זאת אפשר ללמוד מהסיפור הזה, כל אחד ואחד מאיתנו?

בעל התניא כותב בפרק לב, פרק שכולו לב, שמזכיר לנו איך הלבבות מחוברים:

"על ידי קיום הדברים הנזכרים לעיל, להיות גופו נבזה ונמאס בעיניו, רק שמחתו תהיה שמחת הנפש לבדה - הרי זו דרך ישרה וקלה לבא לידי קיום מצות 'ואהבת לרעך כמוך' לכל נפש מישראל, למגדול ועד קטן. כי מאחר שגופו נמאס ומתעב אצלו, והנפש והרוח - מי יודע גדלתו ומעלתו בשרשן ומקורן באלקים חיים.

"בשגם שכלן מתאימות ואב אחד לכלנה, ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש, מצד שרש נפשם בה' אחד, רק שהגופים מחלקים. ולכן העושים גופם עקר ונפשם טפלה, אי אפשר

חדש!
ספר שמואל

לחיות עם הנביאים

לאור תורת החסידות

ביאורי חסידות לנ"ך בשפה ברורה
מאת המשפיע הרב אשר פרקש שליט"א

להשיג ביריד חסידות של י"ט כסלו בנייני האומה

שימו לב אל הנשמה

איתי אסמן

אהוב! האמן! קרב! התקרב! הזמן שבת!

שדר! תבין! למד! למד! הסבר! הפיץ! הדבין! הומו! קבע חברותא! פתח שיעור! וגם את!

הגישה הזו לא נכונה, והיא גם נקלטת אצל השומע בצורה שגורמת לו להרגיש זרות כלפי התורה. השיח חייב להיות ממקום ששינוי יהודים, ואנחנו לומדים את התורה ביחד כי היא שייכת אלינו, לא רק לי, המלמד.

כאן חשוב להדגיש שהעובדה שהיהדות שייכת לכל יהודי, לא אומרת שכל יהודי יכול לפרש אותה כדעתו. מסורת ישראל והתורה הקדושה הן לא פלסטלינה שאפשר לעצב אותן איך שבא לי. לכן כל מיני מיזמים כמו 929 מסלפים ומעקמים את מסורת ישראל משום שחלק מהכותבים אינם מחוייבים לה, ויש שם גם כופרים גמורים שלא מאמינים בקדושת התורה, אלא מתייחסים אליה כמו לטקסט ספרותי. התורה היא מן השמיים, ופרשנותה עוברת בתורה שבעל פה, זהו גם עיקר חשוב בהסברת התורה. הרבה פעמים שואלים "למה הרבנים ממציאים פרשנויות" ולכן ראשית לכל צריך להסביר שהתורה שבכתב הגיעה יחד עם התורה שבעל פה. רק אחרי שמבינים את זה, אפשר להסביר את חשיבות תפקיד הרבנים בדורנו. פעם שמעתי מהרב צוקרמן זצ"ל: "אנחנו לא עובדים את הרבנים אלא את ה' יתברך ורוצים לעשות את רצונו, אלא שהרבנים מסבירים לנו מהו רצון ה'". בניגוד לתפיסה הנלמדת באקדמיה כאילו רבנים מחפשים שליטה, חלילה - המבט הוא קודם כל פנימי, תבקש לדעת את רצון ה', ואז תחפש לך רב, כי צריך מסורת כדי לדעת מהו רצון ה' והדרך לעבוד אותו. עלינו להסתכל על היהודי הניצב מולנו לא כעל 'חילוני' מנוכר ליהדות ושונא דת (כמובן שיש יוצאי דופן שהם באמת כאלה), אלא כאל יהודי שמחפש משמעות, שהנשמה שבקרבנו מתגעגעת למשהו נשגב, והקב"ה מעורר בו הרהורי תשובה. הוא מחפש את הזהות שלו והוא זקוק שיגידו לו שהתורה שייכת לו. הגישה הזו הופכת אותנו לאנשים שנותנים מענה ולא כמו שמנסים לצייר זאת כ'הדתה וכפייה דתית'. בדיוק כמו שנותנים ארוחה לאורח, כי יודעים שהוא שיש לו צרכים גשמיים, כך לכל יהודי יש צרכים רוחניים. שימו לב אל הנשמה.

האם פרויקט 929 מקדם או מקלקל את עם ישראל?

לאחרונה פנה אליי להתייעצות רב שהגיעה אליו קבוצת חיילים חילונים לשבת, והוא שאל אותי על מה לדבר איתם?

אמרתי לו שיעשה להם 'שו"ת' של שאלות שמגיעות מהם וזה הדבר שהכי יעניין אותם, כי השאלה מראה איפה האדם והתודעה שלו נמצאים. ובנוסף אמרתי לו שידבר איתם על האבות ועל פרשת השבוע, שזה תמיד אקטואלי ורלוונטי. הוא אמר לי בחשש שהם מאוד רחוקים מהתורה ואין להם שום רקע ביהדות ומי אמר שזה בכלל יעניין אותם. הוא גם אמר לי שהם בטח יחשבו שהתורה זה משהו מיושן וההיסטוריה הזו לא רלוונטית לחיים שלהם.

אמרתי לו שכל יהודי שואל את עצמו שאלות קיומיות, יש לו נשמה והוא מחפש משמעות לחיים שלו. השיח הזה לא תמיד גלוי, ולא תמיד היהודי בעצמו מודע לשיח הפנימי הזה, 'ליבא לפומא לא גלי', אבל זה תמיד קיים. גם חילוני הוא קודם כל יהודי, מעבר לכל העטיפות וכל הספקות והשיח הכביכול אקדמי, הוא מתגעגע למשהו מעבר, והדבר הזה זה הקב"ה והיהדות. ובעיקר לאחר המלחמה הרבה יהודים מחפשים את הזהות שלהם.

במוצאי שבת הוא שיתף אותי שאכן היה 'שו"ת' ודברי תורה, והם היו מרותקים ונשארו איתו עד השעות המאוחרות של הלילה. היה להם צמא רוחני מאוד גדול והם נחשפו לעומקים מאוד גדולים בתורה שהם לא שמעו אותם קודם, ורצו לדעת עוד ועוד. אך מבט עמוק על התורה לבדו לא מספיק. הרבה פעמים, אנשים שמגדירים את עצמם חילונים חושבים שהתורה שייכת רק לדתיים או להרדים, אך הם לא מרגישים שהיא שייכת גם להם. חשוב להסביר שהתורה ניתנה לעם ישראל, לקולקטיב, לכלל, לא למגזר כזה או אחר, ולכן היא שייכת לכל יהודי ומתאימה לטבע הנשמתי שלו. יש לדבר על הנושא הזה משום שהמחשבה הרגילה סוברת 'זה שייך לי'. השייכות היא נשמטית, היסטורית. היהדות עוברת אלינו במסורת מדור לדור. התורה שייכת ליהודים, וגם לישראלים, זה אותו דבר.

לפעמים כשדתיים מלמדים תורה חילונים, הם מסתכלים עליהם כאל תיירים, כאל אנשים שבאים מבחוץ אל התורה, ואנחנו עושים להם סיור תיירות. שמעו אותם קודם, ורצו לדעת עוד ועוד. אך מבט עמוק על התורה לבדו לא מספיק. הרבה פעמים, אנשים שמגדירים את עצמם חילונים חושבים שהתורה שייכת רק לדתיים או להרדים, אך הם לא מרגישים שהיא שייכת גם להם. חשוב להסביר שהתורה ניתנה לעם ישראל, לקולקטיב, לכלל, לא למגזר כזה או אחר, ולכן היא שייכת לכל יהודי ומתאימה לטבע הנשמתי שלו. יש לדבר על הנושא הזה משום שהמחשבה הרגילה סוברת 'זה שייך לי'. השייכות היא נשמטית, היסטורית. היהדות עוברת אלינו במסורת מדור לדור. התורה שייכת ליהודים, וגם לישראלים, זה אותו דבר.

לפעמים כשדתיים מלמדים תורה חילונים, הם מסתכלים עליהם כאל תיירים, כאל אנשים שבאים מבחוץ אל התורה, ואנחנו עושים להם סיור תיירות.

asmanitai@gmail.com

להצטרפות לקבוצת ווטסאפ של טיפ יומי לקירוב נא לשלוח הודעה ל-052-566-5005

גם אתם יכולים להפיץ תורה! להצטרפות לצעירי ראשי יהודי 052-300-3900

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן למדרשת שושנת אביב בתל אביב. יעל 053-367-3434

ויעל משם: בַּיָּאָר שְׁבַע: קשה היה על יצחק לדור בשדה ובכפר או משום שבטבעו היה בן כרך או מחמת שביקש לקרא בשם ה' וזה מסוגל יותר בכרך "העמק דבר". פרשת תולדות חולמים על ת"א? שלחו ווטסאפ: 052-429-5592

10 ספרי קומיקס ילדים ב-485 "הגיע הזמן" כולל משלוח עד הבית www.rosby.org להזמנות: 052-5665005 | 02-6791122

מתחזק/ת? רוצה משפחה תורנית-ציונית איכותית באזור שתלווה אותך בדרך ותיתן יד? mithazkimyahad@gmail.com

**”כשאני
מכין
שיעור
- בעיניי
השומע
הוא לא
התלמיד,
השומע
הוא
הנושא”**

קרוב ל־50 אלף איש צופים מידי שבוע בשיעורו השבועי של הרב שניאור אשכנזי, לצד מספר דומה שקורא את מאמריו בעלוני שבת • לקראת אירועי 'צמאה' בהם יטול חלק לראשונה, הוא מעניק שיחה מיוחדת ל'קרוב אליך' בה הוא משתף אודות הבית החסידי-שורשי בו גדל, הרלוונטיות בפרשת השבוע שתופסת את המאזינים, הספר בו חז"ל לימדו אותנו את סודות הדרשנות, התרומה היקרה של תורת החסידות לחיי היהדות וסולם הערכים הייחודי של ספר התניא

יוסף ארנפלד

שעה וחצי אחרי האירוע המוחי, אכן שאין לה הופכין, שק של עצמות. פלג הגוף השמאלי משותק, ואבא לא יכול להניע יד ורגל. עמדנו סביבו, דוממים: מה אנחנו יכולים להגיד?

"בחסדי ה', הדיבור שלו לא נפגע. חצי שעה אחרי שבאתי הוא קצת התחזק, קרא לאמא שלי ואמר לה: טלפני ללייזר ותגידי לו שילך לציון של הרבי. לייזר הוא אחי, ובאותה עת הוא היה שלושה שבועות לפני חתונתו ולמד בישיבה המרכזית של חב"ד ב-770 בברוקלין. זה היה חצי שנה בלבד אחרי ההסתלקות של הרבי בקיץ הקודם, ואבא ביקש שלייזר ילך לציון ויאמר לרבי בשמו: 'אם אני חוזר לעמוד על שתי רגליים, אני מקבל על עצמי לחזור לכתוב הערות על שולחן ערוך אדמו"ר הזקן'.

"יהודי שוכב על המיטה, הוא לא מתריס ולא בא לקב"ה בטענות, אלא עושה חשבון נפש ושואל: בשל מה הסער הזה? מה אני צריך ללמוד מהאירוע הזה?" מתפעל הרב אשכנזי. "הוא לא שואל איך האירוע הזה 'קורה' לי בה, אלא 'קורא' לי בא'. אבא ידע שבשנים האחרונות הוא כמעט לא כתב הערות על שולחן ערוך אדמו"ר הזקן, כי חב"ד עברה סערות גדולות באותן שנים ובראשן ההסתלקות של הרבי. עכשיו, כשהוא שכב על המיטה, הוא אמר: אני צריך לחזור למשימה שהרבי נתן לי.

"אחרי שלושה וחצי שבועות התקיימה החתונה של אחי בהולנד, ולקראתה נסענו כולנו לאמסטרדם. בחתונה עצמה, פחות מחודש אחרי האירוע המוחי, אבא עמד על שתי רגליים עם המיקרופון ביד ואמר: 'הקב"ה קיים את החלק שלו בנדר, ועכשיו התפקיד שלי לקיים את החלק שלי'. מאותו יום הוא חי עוד עשרים שנה, עד כ"ג טבת תשע"ה. בעשרים השנים הללו הוא הוציא לאור חמישה כרכים של הערות על הלכות תלמוד תורה של אדמו"ר הזקן, ועוד שני ספרים של הערות על הסיפור שלו שהייתה לי הזכות לערוך אותם".

להזרים את המעיין הלאה

כדי להמחיש את האווירה ששררה בבית בו גדל, עם מסירות הנפש על הפצת תורת החסידות ואדמו"רי חב"ד, ממשין ומספר הרב אשכנזי כי כבר בשנת תשל"ב, כאברך צעיר לאחר חתונתו, הוציא אביו לאור את הספר הראשון שלו שכלל מראי מקומות בשולחן ערוך אדמו"ר הזקן. "היה זה ספר עב כרס, וכמוכן מדובר עוד לפני עידן פרויקט השו"ת ודומיו. הוא פשוט ישב לחפש ולאחר את המקור לכל מילה בשולחן ערוך. הפרויקט הזה היה מאוד יקר בעיני הרבי. כשהספר הגיע אל הרבי היישר מהדפוס, הרבי

פקידו הרשמי של הרב שניאור אשכנזי הוא שליח חב"ד ורב בית הכנסת המרכזי בראשון לציון, אך בפועל הוא משמש כמרצה פופולרי ביהדות, מחשבת ישראל ומשנת החסידות. השיעורים שלו המופצים בשלל אמצעים דיגיטליים זוכים לתהודה עצומה. השנה, בפעם הראשונה הוא ישתתף בהתוועדות הענק על בימת 'צמאה' במהלך אירועי י"ט כסלו בבנייני האומה. עבורנו זו הזדמנות מצוינת לשיחת עומק עם 'קרוב אליך' על הבית בו גדל, על תחושת השליחות המלווה אותו שנים ארוכות, ועל הנדבך החשוב של תורת החסידות בעבודת ה' היום-יומית. הרב שניאור אשכנזי גדל בכפר חב"ד. אביו, הרב מרדכי-שמואל אשכנזי ע"ה היה רבו של הכפר במשך 40 שנה. "אבא הגיע ממשפחה חב"דית שורשית - דורות אחורה ברוסיה. הוא היה אדם שכל מהותו הייתה תורה בכלל, ובפרט תורת אדמו"ר הזקן", מציין הרב שניאור הבן. "הקשר שלנו במשפחה לתורת החסידות ולתורת בעל התניא לא היה קשר סטנדרטי. גדלנו בבית שהאדמו"ר הזקן היה נוכח בו בצורה מלאה, ממש מרכז הבית. הייתה לאבא שליחות מהרבי: לכתוב הערות ומראי-מקומות לדבריו של אדמו"ר הזקן בשולחן ערוך שלו. הוא הקדיש לזה את כל חייו, ביום ובלילה. אני לא זוכר אותו הולך לישון אף פעם. עד היום הזה אני לא יודע אם הייתה לו פיג'מה. בבית היו לו כמה מיטות ובכל מיטה היו ספרים, והוא היה נרדם עם הספרים".

באופן מצמרר, כפי שהוא חי עם אדמו"ר הזקן, הוא גם נפטר עמו. "אבא נפטר בכ"ג בטבת, וההלואה שלו הייתה בכ"ד בטבת, יום ההילולא של אדמו"ר הזקן. בכל שנה הוא היה נוהג לנסוע להאדיטש, לציון של בעל התניא, וגם הפעם כבר היה לו כרטיס טיסה. אבל בכ"ג בטבת, ביום הפטירה של אביו, הוא נסע לטבריה לפקוד את קברו. בדרך הוא נפטר, והקבורה שלו הייתה למחרת, בכ"ד בטבת. במקום לנסוע לציון של אדמו"ר הזקן, נסענו לטמון אותו".

למה זה קורא לי?

20 שנה קודם לכן, כשהרב שניאור אשכנזי היה תלמיד ישיבה צעיר בן 15, בחורף תשנ"ה, קיבל אביו אירוע מוחי. "כתשע וחצי בערב הודיעו לי שאסע מיידית לבית הרפואה אסף הרופא", הוא נזכר. "אבא היה אדם צעיר, בן 52, והייתי מבולבל מאוד. אני זוכר את עצמי נכנס בעשר בלילה למחלקה הנירולוגית באסף הרופא, חדר אחרון מצד שמאל: כל בני המשפחה כבר התקבצו שם. הוא היה שעה-

האירוע המרכזי - האדם היחיד

מאז התחתן, במשך חמש-עשרה שנים היה הרב שניאור אשכנזי אברך מן המניין בכולל של חמיו, הרב מרדכי צבי דוברבסקי, רב קהילת חב"ד בראשון לציון. לפני כשש-עשרה שנה פנה אליו חמיו והציע לו להתחיל למסור שיעור בפרשת השבוע בבית הכנסת השכונתי, לבעלי-בתים של ראשון לציון. "בשיעור הראשון לא היה מניין, וגם לא בשיעור השני", הוא נזכר. הטוויסט בעלילה החל בשיעור השלישי. "נכנס אדם ושמו מיקי בהגן עם מצלמות. מיקי הוא במאי ותסריטאי ישראלי, ובאותה תקופה הוא התגורר בראשון לציון והיה בתחילת תהליך חזרה בתשובה. הוא שמע שיש שיעור חדש והגיע לטעום, אבל כיוון שהוא במאי הוא היה הולך לכל מקום עם מצלמה. כך הוא צילם את השיעור והעביר אותו בשידור חי באתר אינטרנט קטן שהיה ברשותו באותם ימים".

אחרי כמה שבועות, העורך של אתר החדשות החב"די COL התוודע לשידור החי של השיעור וביקש רשות להטמיע את השידור גם באתר שלו, וכך במשך השנים צמח בהדרגה קהל המשתתפים הווירטואלי

נכנס לרבי ל'יחידות' של פרידה. כנהוג, אבא הכין פתק בו שאל עצה והדרכה בעניינים שונים והגיש אותו לרבי בכניסתו לחדרו, אבל הוא לא מצא בתוכו את הכוחות לכתוב דבר בעניין ההתלבטות הזאת. ה'יחידות' הסתיימה, הרבי ענה לו על כל מה ששאל בפתק, ופתאום הרבי הפנה את ראשו אל חלון החדר. חסידים אומרים שכשהרבי היה רוצה לנזוף במישהו, הוא היה מביט לעבר החלון - כביכול הוא לא מדבר דברי תוכחה אל העומד מולו, אלא הוא מדבר אל מלאכי שמיים... הרבי התחיל לומר כך, כמדבר לעצמו: מאיפה באים הרעיונות אצל האברכים שלנו לעזוב את כרם חב"ד, לעזוב את תורת החסידות, לעזוב את הפצת המעיינות? הרי יש כל כך הרבה עבודה בתורת רבותינו, והלוואי יספיקו לגומרה עד ביאת משיח...

"זו פשוט הייתה רוח הקודש גלויה. כשאבא חזר ארצה הוא סיפר על כך לרב זוין, והוא כמעט נפל מהכיסא ואמר לו: זה רבי שקורא מחשבות!

"אנחנו גדלנו על הסיפור הזה, והבנו את המשמעות שלו. כל חסיד הוא שליח ב-100%, ובכל רגע הוא צריך לשאול את עצמו: איך אני מעביר הלאה את המעיינות של הבעל שם טוב - את תורת החסידות ותורת חב"ד?"

הקדיש בהתוועדות הקרובה שיחה מיוחדת לרגל האירוע.

"כשהגאון הרב שלמה יוסף זוין ראה את הספר של אבא, הוא מאוד התפעל ואמר לו: תבוא לעבוד אצלנו באנציקלופדיה התלמודית. מדובר במערכת תורנית שהייתה באותם ימים העילית של עולם התורה. זה מאוד קסם לו, וגם היה בכך אמצעי פרנסה מסודר. אבל חסיד לא מקבל החלטה כזו בלי הסכמה מהרבי", מזכיר הבן. "אבא אמר לרב זוין: עוד מעט יגיע י"א ניסן - זה היה כאמור בשנת תשל"ב - יום ההולדת השבעים של הרבי, ואני מתעתד לנסוע אל הרבי. כשהייתה אפוא ב'יחידות' אשאל את הרבי מה לעשות. "בפועל, בהתוועדות הגדולה של י"א ניסן, הרבי יצא בקריאה לפריצת דרך בעולם השליחות. הוא אמר שבדרך כלל מקובל בעולם שבגיל 70 אנשים פורשים מחיי המעשה ומקבלים אות יקיר העיר... אבל, אמר הרבי, אצלנו כתוב: "ימי שנותינו בהם שבעים שנה", וזה נכון, אבל "אם בגבורות שמונים שנה" - אם אדם מתגבר על עצמו, אז למעשה הוא רק מתחיל, ולכן בגיל כזה צריכה דווקא להיות תגבורת של פעילות ועשייה. הרבי הכריז, אם כן, שהוא מקים קרן ע"א - 71 מוסדות חדשים שיוקמו במהלך השנה הקרובה, והודיע כי כל מי שידווח שהוא פותח מוסד חדש, יקבל מהקרן תמיכה מיוחדת.

"אבא עמד שם בהתוועדות וחשב לעצמו: מה אכתוב לרבי? עד עכשיו עבדתי על תורת אדמו"ר הזקן, ועכשיו אלך לעבוד על האנציקלופדיה התלמודית? על האנציקלופדיה התלמודית יש עוד יהודים שיכולים לעבוד, ואילו אני, כחסיד, צריך לסייע בהפצת מעיינות החסידות ותורת חב"ד... באמת, במשך כל ימי הפסח בהם שהה שם הוא התלבט בתוך עצמו: לכתוב או לא לכתוב?"

"אחרי החג, לפני שהוא חזר ארצה, הוא

זו פשוט הייתה רוח הקודש גלויה. כשאבא חזר ארצה הוא סיפר על כך לרב זוין, והוא כמעט נפל מהכיסא ואמר לו: זה רבי שקורא מחשבות!

 האדקטרה
שבת

בר מים אלקטרה
שבת למהדרין

מים חמים וקרים לכל השבת

BLACK FRIDAY

מיחסני חשמל

 *5018

עד גמר המלאי בסניפים ובאתר
לפחות 30 יחידות למכירה

גדול הוא אני. אני שואל את עצמי דבר ראשון: למה התוכן הזה מרגש אותי?
"אתה רואה, יש לי כאן חמישה מדפים של ספרים על פרשת השבוע", מצביע הרב אשכנזי לעבר הספרייה המכובדת שנמצאת מאחוריו, "מכל הספרות הקיימת: חסידות, מוסר, פילוסופיה והשקפה, כמוכן כל מה שבמסגרת יראת שמיים. הרי בכל פרק, בכל פסוק ובכל אות מסתתר נושא. איך אפשר לבחור נושא לשיעור? השאלה שאני שואל את עצמי תמיד היא: איפה זה מרגש אותי? איפה זה מזעזע אותי? איפה זה מתווכח איתי? איפה זה יוצר אצלי איזושהי התמודדות רגשית? שוב, מתוך הבנה שאני התלמיד לצורך העניין, אני הנושא של השיעור".

אל תהיה אוהד, תהיה שחקן

מה בעצם ההבדל בין שיעור בגמרא ובהלכה לדרשה או שיעור בפרשת השבוע ובהשקפה?

"על הפסוק בשיר השירים 'סמכוני באשישות, רפדוני בתפוחים', אומר מדרש אגדה: סמכוני באשישות – אלו בעלי הלכה, רפדוני בתפוחים – אלו בעלי אגדה. 'אשישות' אלה צלוחיות יין. למה צלוחיות יין קשורות לבעלי הלכה ואילו תפוחים קשורים לבעלי אגדה? ראיתי שהרב שלמה זלמן אויערבך זצ"ל אמר, שבעלי הלכה צריכים להיות כמו יין. היין כוחו בהתיישנות שלו, כוחו בעבר. ככל שבעל הלכה יותר ממוסמך, יותר שרוי בעבר, כך הוא יותר אמיץ. בהלכה אני לא מחפש לדעת מה אני אומר. אני רוצה לדעת מה הבית יוסף חשב, מה הרמ"א חשב, מה הראשונים חשבו. לעומת זאת, רפדוני בתפוחים אלו בעלי האגדה – תפוחים כוחם בטירות שלהם. תפוח מאתמול הוא לא תפוח. תפוח צריך להיות מהיום. בעל האגדה חייב להיות רלוונטי".

לשיטתו, תפקיד בעל אגדה כיום הוא להרוות לאדם את הצימאון שיש אצלו לתורה. "היום לכל אדם יש אפשרות למלא את עצמו", הוא מזכיר. "פעם היו מעט מאוד אנשים שידעו את הסודות, הכירו את הקודים, והתפקיד של כולם היה לבוא בליל שבת ולהקשיב רבע שעה. ממילא הכוח היה אצל ההנהגה, אצל מישהו בעל ידע. אבל היום יש יכולת לכל אדם לנסוע ברכב ולשמע שיעור בדף היומי, במשנה ברורה, בחסידות או בפרשת שבוע. הבחירה בידיים שלו מה לשמוע. היום היחיד הוא המלך, והצימאון של היחיד הוא: תגיד לי שאני שייך, תגלה לי את השייכות שלי. אנשים רוצים לדעת שהם רלוונטיים, שהתורה שייכת אליהם".

כהמחשה לדבריו, מביא הרב אשכנזי סיפור מפורסם על ילד אמריקאי שנכנס עם סבו אל הרבי מליובאוויטש כדי לקבל את ברכתו לקראת הבר מצווה שלו. "הסבא עוד היה שייך לדור הקודם, יהודי בעל צורה עם זקן ופאות, והנכד היה נראה כמו שחקן בייסבול. הנכד ציפה לשמוע מהרבי איזושהי דרשה של רב לבר מצווה: 'בפרשת השבוע כתוב 'נח איש צדיק תמים', תהיה גם אתה צדיק תמים'. אבל הרבי הפתיע אותו ושאל: לאיזה ענף ספורט אתה מתחבר? בייסבול, ענה הילד בגאווה. יש איזושהי קבוצה שאתה אוהד? שאל הרבי. בטח! הוא השיב, ונקב בשם הקבוצה. אתה הולך למשחקים של הקבוצה? המשך הרבי. ושוב: בטח! הרבי המשיך ושאל: היית בזמן האחרון במשחק אמיתי? הילד ענה מיד: כן, אתמול, הלכתי עם אבא. ואיך היה? התעניין הרבי, והילד השיב: האמת היא שאחרי 40 דקות עזבנו. הקבוצה כל כך אכזבה וצלעה, שפשוט התביישנו. אבא התרגז, זרק את הפיצוצים ויצאנו..."

"בנקודה הזו הרבי התמקד ושאל: רגע, והשחקנים – גם הם יצאו? מה פתאום! אמר הילד. השחקנים – התפקיד שלהם להילחם עד הרגע האחרון. היום היה יום רע, מחר יהיה יום טוב. האוהדים – זה כבר סיפור אחר... ובכן, אמר לו הרבי,

בשיעור. בשלב מסוים, בעקבות חוסר מקום בשרתי האתרים שאחסנו את השיעור, הועבר השיעור ליר-טיוב. משם, השיעור כבר יצא לרשות הרבים. כיום צופים בשיעור השבועי כ-50 אלף איש, וזאת לצד כחצי מיליון צפיות בחודש בערוץ של הרב אשכנזי באופן כללי.

ב"ה יש בלי סוף שיעורי תורה. מה תופס את האנשים דווקא בשיעור שלך?

"נקודת המפתח היא שאנשים רוצים שייכות. אנשים רוצים לדעת שמדברים אליהם. אנחנו חיים בתקופה היסטורית של האינדיבידואל. כל אדם אומר: בשבילי נברא העולם. אדם מרגיש שהוא עומד במרכז. זה לא בהכרח דבר רע, ויש לזה סיבה קדושה.

"אם נסתכל בתנ"ך כיצד הוא מציג את ההיסטוריה, נראה שהכל מוביל לירידת האלוקות לתוך העולמות, עד לרמת האדם הבודד. החל מתחילת הסיפור של עם ישראל כשהקב"ה נותן תורה: ארבעה חומשים ראשונים הקב"ה נותן, ואילו החומש החמישי זה כבר החומש של משה: משנה תורה, שגם הוא חלק מהתורה. מי שיגיד שעשרת הדיברות של פרשת ואתחנן מחייבות פחות מאשר עשרת הדיברות של פרשת יתרו, הוא כופר. משה רבנו מדבר בגוף ראשון. זה לא "וידבר אלוקים את כל הדברים האלה" כמו בפרשת יתרו, אלא הפעם משה מדבר בשם ה': "אנכי...".

"בהמשך, התנ"ך הולך ומתפזר: יש הרבה שופטים, הרבה זקנים. כלומר: יש ירידה בעוצמה הרוחנית, ברוח הקודש וברמת ההתגלות, אבל יש התפשטות בכמות. שני הדברים באים ביחד: הירידה באיכות מאפשרת לכמות לצמוח. כל עוד יש משה רבנו אחד, הכמות לא יכולה להתרחב. אין מקום לאדם מן השורה.

"למעשה", אומר הרב אשכנזי, "כל תקופת התנ"ך היא בעצם התרחבות של הנבואה, התרחבות של השראת השכינה בעולם ושל הכלים שמקבלים את שם ה', וכתוצאה מכך יש לנו בהמשך הרבה יותר בכמות: תקופת התנאים, תקופת האמוראים, תקופת הסבוראים. גם שם יש ירידה מדור לדור, אבל הכמות מתרחבת. משם יורדים עוד יותר: הגאונים, אחר כך הראשונים ועד לתקופת האחרונים, כאשר יש יותר ויותר ספרים שנכתבים.

"אם אני מסתכל על הדור שלנו היום – מצד אחד יש התמעטות בהנהגה בצורה ברורה. אפשר לראות במוחש שכל מנהיג שנפטר מייצר עשרה במקומו. אבל מצד שני", הוא מדגיש, "כנגד ההתמעטות של ההנהגה, כל אדם בודד מקבל כוח איך-סופי. היום לכל אדם יחיד עם הטלפון שלו יש יכולת להשפיע ולשנות, מה שלפעמים לא יהיה לגדול בישראל. יש היום מנהיגי עולם, כמו טראמפ, ששולטים לא בזכות התקשורת הממוסדת, אלא בזכות הרבה אנשים שמסורים להם בתחומי הפצת המסרים. במובן מסוים, הכוח ירד מרמת המוסד לרמת האדם הבודד. זה תהליך שנמשך מבריאת העולם עד עכשיו. בדור הזה, אם כן, הקב"ה רוצה מכל אדם לנצל את היכולות שלו, ולכן זה מה שהאדם מרגיש: בשבילי נברא העולם, במובן החיובי.

"לענייננו: כיוון שאנחנו חיים בדור בו הכוח נמצא בידי היחיד, והוא חי בתחושה שבשבילי נברא העולם, התפקיד של הדרשן הוא לתת לאדם את המענה הזה, את ההרגשה הזו שמדברים עליך. מדברים עליי", הוא מחדד. "כשאדם שומע את קורח, את המרגלים, את נח ואת מגדל בבל – למעשה הוא השחקן. כשאני מכין שיעור – בעיניי השומע הוא לא התלמיד, השומע הוא הנושא. מתחילת השיעור עד סופו, השומע שיושב מולי הוא לא תלמיד שלי. לא אני הוא שאומר רעיונות והוא בא להקשיב לי כי אני מדבר יותר יפה ממנו, כי יש לי יותר ידע, או כי הוא בעל עסק ואין לו זמן להכין שיעור ואילו לי יש זמן להכין שיעור... להפך, הוא הנושא. במשך כל השיעור אני שואל את עצמי: האם זה מרגש את המשתתפים? איך זה נוגע בהם? לצורך העניין, התלמיד הכי

חווייה חיובית. הרבה פעמים אני מרגיז, הרבה פעמים אני מזעזע, הרבה פעמים אני מעלה תהיות. אני לא מחפש להיות צודק, אבל אני כל הזמן מנסה להיות עכשווי, נוכח, אותנטי, להיכנס אל תוך העצמות. זה מתחיל מהרמה הכי קטנה, אבל העיקר הוא שאנשים מתחילים להבין שהם הנושא, שהדברים מתרחשים עכשיו. מה שהמרגלים צעקו, למשל - זה מה שהם צועקים. הספקות של המרגלים - אלה הספקות שלנו. והתשובות שהקב"ה נתן - אלה התשובות שהוא נותן גם לנו.

"כשהרב לאו מספר סיפור", מדגים הרב אשכנזי את הסוד למשיכת הקהל, "הוא תמיד מספר אותו עם שם הרחוב, עם הרמזור, עם הנהג, ועם הקיוסק שהוא עצר בו לקנות בקבוק שתייה - כל זה כדי לתת לבן אדם את התחושה שהוא הנושא, את ההבנה שזה קורה כאן סביבו, שזה עכשווי".

מי לימד אותנו לשאול שאלות?

מה הם באמת המרכיבים של דרשה טובה? "מבחינתי, המודל הכי מוצלח לדרשה טובה מגיע מהספר היהודי הכי מצליח, הספר היהודי שהכי הרבה יהודים פתחו אותו - הגדה של פסח. זאת כיוון ש-99% מעם ישראל יושבים לליל הסדר. להזכירנו, ברית מילה וליל הסדר הם המצוות המקומות ביותר בעם ישראל", מעיר הרב אשכנזי. "באורח פלאי, אלו שתי המצוות שקיבלנו ביציאת מצרים: "בדמיין חיי", שתי מצוות עשה היחידות שיש עליהן כרת. בצורה שאי אפשר להסביר אותה, יהודי מרגיש שפסח ומילה זה שלו - לא משנה אם הוא צם ביום כיפור או לא צם ביום כיפור, אם הוא אוכל כשרות או לא מקפיד על כשרות. ברית מילה וליל הסדר זה שלו.

"הגדה של פסח זה ספר שבנוי על כל יסודות הרטוריקה, ובראשם: הרלוונטיות", הוא מאבחן. "בדומה למגילת אסתר, אם אתה קורא אותו "למפרע" - כסיפור שהתרחש אי-פעם, לא יצאת ידי חובתך. כל הרעיון הוא לקרוא את ההגדה דרך חירות. אתה עכשיו משחזר את הלילה ההוא: אתה נשען על הכרית, והספרדים עושים את ההצגה עם השק על הכתף והמקל, כי הלילה הזה יוצאים ממצרים. לפיכך חייב אדם לומר: ואתנו הוציא משם, אומרת ההלכה. והברכה בסיום מגיד מנוסחת "אשר גאלנו וגאל את אבותינו" - אנחנו הלילה יוצאים לגאולה. ליל הסדר זה הזמן שבכל משפחה יושב האבא והסבא ומספר על יציאת מצרים הפרטית שלו: איך הוא ברח מאושוויץ, ואיך הוא ברח מאלג'יר או מתוניס.

"ההגדה אומרת: אפילו כולם חכמים, כולם נבונים, כולנו יודעים כל התורה, מצווה עלינו לספר ביציאת מצרים. תאר לעצמך שיושבים חמשת הזקנים ב"מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע", אלה גדולי עולם שכבר חמישים שנה יודעים כל ניואנס בהגדה, ועדיין הם חייבים לשבת ולספר לפי הסדר. עבדים היינו

העיקר הוא שאנשים מתחילים להבין שהם הנושא, שהדברים מתרחשים עכשיו. מה שהמרגלים צעקו, למשל - זה מה שהם צועקים. הספקות של המרגלים - אלה הספקות שלנו. והתשובות שהקב"ה נתן - אלה התשובות שהוא נותן גם לנו

השנייה, ואם כך הוא חטוף ושבו בידי החומר והמרדף אחרי הפרנסה. כאן טמונה המצוקה הגדולה של האדם: הוא רוצה לטפס, הוא מרגיש שיש סולם שנועד בשבילו, אבל הוא לא מוצא את הסולם הזה, כי הוא נמצא במקום אחר. לכן כאן נכנס התפקיד של הדרשן, בעל ההגדה, לתת לו את הסולם - לתת לכל אדם את השייכות ולשדר לו: גם לי יש אותה בעיה. גם אני שואל את עצמי כל יום וכל שעה: מה אני יכול לתרום?

"השכל, באיזושהו מקום, צופה מבחוץ. השכל הוא סקן. אם תהיה הרצאה מעניינת על מטבע וירטואלי, אקשיב אפילו שאני לא יודע מה זה. לעומת זאת, הרגש הוא קיומי. הרגש שואל: איפה אני בתמונה? הרגש מתעורר. הרגש הוא אמת-מבחן מאוד גדולה האם נוצרת כאן חוויה. זו לא חייבת להיות בהכרח

זה ההבדל בין לפני בר מצווה לאחרי בר מצווה: עד הבר מצווה היית אוהד, אחרי הבר מצווה אתה נהיה שחקן. אתה כבר לא יכול לברוח. עד הבר מצווה, צפית. היו הגדולים ששיחקו את המשחק, ואתה עמדת ממול ובחנת אותם. כשהתאים לך, נשאת. כשלא התאים לך, הלכת. מהרגע שאתה בר מצווה, עליך עומד העולם.

"הסיפור הוא שהיום כל אדם רוצה להיות שחקן בעצמו. כל אדם רוצה לדעת שהקב"ה שומע אותו, שהקב"ה רואה אותו, ושהוא יכול לתת לקב"ה איזו מתנה", מדגיש הרב אשכנזי. "השאלה הכי עמוקה של בן אדם, גם אם הוא לא יודע לנסח אותה, היא: מה התרומה שלי? בהכירו את עצמו, את הקטנות שלו, את המורכבות שלו, הוא יודע שהנפש הגופנית היא הראשונה והנפש האלוקית היא

פותח עשרות ספרים ומחפש נקודת פתיחה, ומכאן מתחיל להתרחב. בדרך כלל אני עובד על השיעור נטו בין יומיים לשלושה ימים בשבוע. אני גם כותב אותו ומפיץ אותו בכתב. בכלל, על הפרשה אני כותב עוד רעיונות במקביל, אבל השיעור המרכזי זה השיעור שעובר ביוטיוב, וברוך ה' יש לו הרבה מאוד צופים מכל מיני סגנונות".

בכל שבוע מחדש מתפעל הרב אשכנזי מהמגוון הרחב ביותר של השומעים. "השאלה הראשונה שהדרשן שואל את עצמו היא: למי אני מדבר? כמובן ישנו הקהל שעומד מולי, אבל מעבר לכך אני יכול לקבל תגובה מאדם בברלין שלומד רבנות רפורמית ששואל שאלה על משהו שאמרתי, או מציע לי להשתמש בכישורים שלי בשביל נושאים יותר אוניברסליים - כמו להביא שלום במזרח התיכון, ולא רק לדבר ליהודים דתיים חובבי תנ"ך. על אותו שיעור אני יכול לקבל תגובה מיהודי חרדי מביתר עילית ששמע את השיעור בטלפון כשר, והוא קובל: איך אמרתי על דמות מסוימת שהוא בן של הרבי שלפניו, הרי הוא תלמיד של הרבי שלפניו - איך אפשר לטעות בדבר כזה?..."

"אני שומע דברים כאלה ואומר: רגע, אל מי אני מדבר? זה קצת מלחיץ, כי לפעמים בביטויים יש רצון להיות עכשווי. אני משתמש בכל מיני ביטויים שאולי בבני ברק לא הייתי משתמש בהם, או שלהפך: הייתי משתמש בבני ברק ולא הייתי משתמש במקומות אחרים. אבל כנראה הנשמה מדברת אותה

איש של תורה. הרב מרדכי-שמואל אשכנזי ע"ה

שפה".

המצלמות כביות, עכשיו תגיד: מי אתה?!

כאמור, השנה צפוי הרב אשכנזי ליטול חלק בארועי 'צמאה'. "זה מרגש ומעורר מאוד", הוא משתף. "צמאה זה המגדל של כל הפעילות להפצת תורת החסידות במשך השנה. לרב משה שילת, יוזם ומנהל המפעל הזה, יש זכויות אינסופיות במה שהוא עשה: כיום י"ט כסלו זה היום הכי נחוג אחרי חגי ישראל הכלליים. פעם היו צריכים לטלפן לשייכות ולהציע להם: בואו, תציינו את י"ט כסלו. היום כבר מתקשרים אליי משייכות שונות ושואלים האם אני יכול לבוא להתוועדות י"ט כסלו שהם ארגנו מטעם עצמם. ברור מאליי כיום שיש י"ט כסלו בשייכות, באולפנות ובתיכונים. ברבים מהמוסדות יש 'שבוע חסידות' - שבוע שלם סביב י"ט כסלו במהלכו מביאים כל מיני מרצים - לא רק חב"ד - שמדברים חסידות. "זה כבר נהיה אופנה, חלק מהשיח וחלק מהחשיבה של האדם, שלא לדבר על הנגינה החסידית. אירועי צמאה יצרו מהפכה אמיתית במודעות של אנשים לבשורה החסידית ולמתנה החסידית לחיים. בהחלט, לדבר לעם ישראל ב'צמאה' זו בשבילי זכות גדולה והתרגשות גדולה. הייחודיות של 'צמאה' היא בכך שזה לא מופע זמר אלא חגיגה של התעלות. המוזיקה היא חב"דית, הזמרים הם אייקונים של נשמה והתחזקות. רואים את הריקודים של הצעירים והמבוגרים, את האש הנשמית שמתפרצת שם. אנשים מגיעים לשיא שלהם. כבר לפני שנה הרב שילת סיכם איתי על ההשתתפות בי"ט כסלו, וכבר שנה שלמה אני חושב מה אדבר. זה מחייב".

למעשה, העולם החסידי הכניס הרבה רגש לתוך היהדות, כולל התוועדויות, סיפורי צדיקים וניגונים חסידיים. ישאל השואל: באמת, מה רמת החשיבות של כל אלה בעבודת ה'?

לפרעה במצרים, והיה קשה והיה נורא, ואחרי זה להתחיל בגנות ולסיים בשבת. זה חייב להיאמר בדרך סיפור. בעצם, כל תורת השאלות - הכל בא מכאן. הדרשנים מתחילים עם שאלות - מאיפה זה התחיל? מההגדה של פסח. בסוף מסכת פסחים הגמרא אומרת: 'חכם בנו שואלו, ואם אינו חכם - אשתו שואלתו, ואם לאו - הוא שואל לעצמו, ואפילו שני תלמידי חכמים שיודעין בהלכות הפסח שואלין זה לזה'. ההגדה חייבת להיאמר בדרך שאלה, כי כשיש שאלה מחכים לתשובה.

"אפשר לומר שההגדה זה הספר היחיד שחז"ל ניסו בו כביכול להיות מעניינים", הוא מחייך. "בדרך כלל, כל ספר שהם כתבו, נעשה כדי לשמר אותו. "עת לעשות לה' הפרו תורתך" - שהתורה לא תישכח. לעומת זאת, הגדה של פסח נכתבה מעיקרה בדרך מעניינת, כי הקב"ה ציווה אותנו להביא לשולחן את כל ארבעת הבנים. אם אתה רוצה להביא את כל ארבעת הבנים, אתה חייב להיות דרשן. אתה חייב להיות יצירתי. אתה חייב לשאול את עצמך: במה זה רלוונטי למשך את כולם?"

"חז"ל ישבו וחשבו דידקטיקה רק בספר הזה, כי רק בספר הזה צריכים להביא את כולם. והנה, כנראה שזה עובד. עובדה ש-99% מעם ישראל פתחו הגדה של פסח. תעצור היום ילד יהודי ברחוב - אולי הוא לא יודע מי אלה אביו ורבא, אבל הוא יודע מה זה 'מה נשתנה'. זה לא קרה רק בגלל סיעתא דשמיא. לכל נס יש גם טבע. יש פה אמנות של יצירה, כשחז"ל ישבו וחשבו: איך אנחנו יוצרים עניין? איך אנחנו יוצרים סקרנות? ובעיקר: איך אנחנו נותנים לכל אחד להרגיש שהוא מרכז הסדר?"

כמה זמן לוקח לך להכין את השיעור השבועי?

"אני מתחיל להכין שיעור כבר שבועיים קודם לכן", הוא מגלה. "קודם כל אני עובר על כל הכרכים הרלוונטיים מסדרת 'ליקוטי שיחות' של הרבי על הפרשה - מדובר ב-25 שיחות לשבוע. אני מתחיל לבחור איזשהו רעיון או עניין, ואז אני

האם זה לא ביטול תורה? ...
 "הקב"ה רוצה ליצור אדם שלם. אדם שחי את הקדושה, שאוהב את ה', שירא ממנו, אדם שיש לו רגשות בשריים כלפי נוכחות ה' - רגש של צימאון וכמיהה. באיזשהו מקום, יכול אדם ללמוד תורה כל חייו, אבל מי הוא באמת? אדם צריך לשאול את עצמו: מה החלומות שלך? כשאתה שוכב מתחת לשמיכה, כינך לבין עצמך, מה אתה רוצה לעשות? רק לשם ההמחשה: אם הקב"ה היה מכבה את המצלמות ואומר לך: שבועיים אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה. אני לא מסתכל, אני לא רושם, אני מסיר את הפנס. מה היית עושה אז? זאת השאלה האמיתית של אדם עובד ה' בדורנו, ובוודאי כל יהודי צריך לשאוף לענות שהוא אוהב את ה' ורוצה בעבודתו לשמה, כפי שהחסידות מורה את הדרך לך.

"מדברים על הדור הזה כדור שבו הכל בא מלמטה. אדם רוצה חיבור, שהקב"ה יהיה מרכז חייו, ההחלטה הראשונה שלו. לזה אי אפשר להגיע מלימוד תורה לבד. התורה, עם כל החשיבות שלה, נשארת במוח. האתגר של האדם זה מיצר הגרון. עמלק - זו הקליפה הגרועה מכולם. עמלק זה מלשון מליקה, הוא רוצה להפריד בין הראש לבין הלב. הוא אומר: תלמד תורה, תשמע מה יש לקב"ה לומר לך, אבל אל תרגש מזה, אל תצא בריקוד בגלל זה, אל תייצר רגשות של אהבה או יראה כלפי הדברים. החסידות רוצה למחות את עמלק. היא רוצה לייצר אדם שלם: אדם שלא רק לומד את הקב"ה אלא שאוהב אותו, שירא ממנו, שהקב"ה הוא הדבר הכי יקר בעיניו."

ארון ספרים או ספר חי?

במה זה נמדד? איפה רואים את ההבדל בין אדם כזה לאדם אחר שלא משקיע בתחום הזה? "בדברים שמעבר למה שאני חייב, בדברים שבהם אני צריך לפעמים לוותר על הכבוד שלי, לוותר על המעלה שלי. השאלה היא: עד איפה הקב"ה הגיע

בתוכך? האם נוצר ביניכם קשר לבכי, קשר בשרי, קשר נשמתי, קשר שלם. ההבדל בין חסיד למי שאינו חסיד דומה קצת להבדל בין פיזיקה לאמנויות הנפש, המדעים ההומניים. השאלה היא אם אני בוחן את העולם עם סכין, או שאני בוחן את העולם עם קשר חווייתי שמקיף את כל האישיות של האדם. החסידות רוצה לייצר אדם שכל מהותו היא אלוקות - "כל עצמותי תאמרנה, ה' מי כמוך".

"אתה הרי לא רק לומד את הילדים שלך - אתה מסור אליהם, אתה משתוקק כלפיהם בכל האישיות שלך. אתה תיתן להם הכל. זה לא איזשהו מדע שיושב במוח. כך גם את הקב"ה אנחנו יכולים ללמוד

וללמוד, אבל אחרי הכל תישאל השאלה: מי אני? אני יכול להיות גוש של ישות, גוש של תאוה, גוש של מחשבות זרות. אני יכול ללמוד תורה כי זה מה שכולם עושים, אולי אפילו כי אני מעריך תורה, או כי אני איש של תורה. אני איש שבוחר את העולם עם סכין, בוחן את העולם עם אזמל, אז אני לומד תורה. אבל בסופו של דבר מי אני? כשאני מסתכל אל תוך עצמי, מה התשוקות שלי? מה הדחפים שלי? אם פגעו בי - מה נהיה ממני?

"חסיד, לעומת זאת, רוצה לעבור את מיצר הגרון. הוא רוצה לקחת את כל הרעינות הגבוהים ולהוריד אותם אל תוך החיים, זאת המטרה של התועדות -

חשמל הקרן

עושים לכם מחיר

לזה קוראים נדוניה 10!

רק בחשמל הקרן, נכנסים לבית החדש עם מבצעים מיוחדים ומתנות מפנקות

קונים חבילת מוצרים במחירים משתלמים

חבילת אקסקלוסיב

- מקר שארפ
- דגם 2236 כ-400 ליטר
- תנור דו תאי סאטור דגם 770 - הדגם המומלץ ע"י השפים
- מכונת כביסה בוש 8 ק"ג בעברית דגם 24188 - דגם מומלץ!

רק 7,640 ₪

חבילת פרימיום

- מקרר 4 דלתות שארפ דגם *8420
- תנור דו תאי משולב קראון דגם 2020 כשרות ההעדה החרדית
- מכונת כביסה סאטור 8 ק"ג

רק 7,150 ₪

חבילת שדרוג

- מקרר אמקור דגם 491 גירוסטה
- תנור תא אחד משולב 60 ס"מ LUX
- מכונת כביסה 7 ק"ג שירות ואחריות אלקטרה

רק 5,200 ₪

חבילת בסיס

- מקרר דוידסון פרימיום דגם 480 ליטר, אישור משמרת השבת - מכני
- תנור תא אחד משולב 50 ס"מ
- שירות ואחריות אלקטרה
- מכונת כביסה Crystal 6 ק"ג דגם 6110 שירות ואחריות תדיראן

רק 4,400 ₪

מקבלים 10 מתנות בשווי 3,200 ₪!

קומקום קראון

קרש גיהוץ איכותי

מגהץ קיטור ניופאן

מעבד מזון מקצועי סאטור

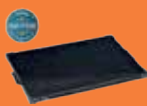
מיקרוגל בקו

סט סכ"מ 24 חלקים עיטורים בציפוי גוון זהב

מיקסר דיני אלחוטי SCHNEIDER

פלטת שבת Sauter

טוסטר CROWN

שוואב אבק עומד סאטור

X10

אספקה מהירה בחבילת חלקי הארץ

מוקד הזמנות ארצי: *2757
www.kerenby.co.il

רשת מוצרי החשמל הזולה ביותר במגזר החרדי
 עפ"י סקר אומניבוס אסקריא 2024

סניף ראשי ב"ב רבי עקיבא 29	ירושלים מלכי ישראל 53 גאולה, חניה במקום	ביתר עילית החווה מלובלן 35	בית שמש נחל ניצנים 8 (מתחת ש' חסד)	הורקנס 5	חיפה ברכת משה 29	נתיבות יוסף סמולו 10 (קדיס טריי)	מודיעין עילית רבי טרפון 25	מבית קר בני ישיבת
----------------------------	---	----------------------------	------------------------------------	----------	------------------	----------------------------------	----------------------------	-------------------

המטרה של הנגינה, של הסיפור החסידי ושל ההתוועדות היא לתרגם את התורה, לקחת את כל מה שלמדתי ולהגיד: איך אני אוחז שם? איך אני מכניס את זה לעצמות שלי?

את עצמו, כמו שהוא אוהב את הילדים שלו, כמו שהוא אוהב את הכסף שלו. אם יום אחד אדם לא אכל, הוא משתגע. ואם יום אחד הוא לא למד תורה - אז מה? זה נשאר שם... המטרה של הנגינה, של הסיפור החסידי ושל ההתוועדות היא לא לוותר חס ושלום על התורה. המטרה היא לתרגם את התורה, לקחת את כל מה שלמדתי ולהגיד: איך אני אוחז שם? איך אני מכניס את זה לעצמות שלי? איך אני מכניס את זה לעצמי כך שאפסיק להיות בשר ואתחיל להיות יהודי של תורה - שכל כולו תורה, כזה שכשאתה שואל אותו שאלה בענייני העולם הוא עונה לך בחשיבה של תורה? ! זו השאלה האמיתית שלנו."

סיפורי צדיקים או סיפורי חסידים?

ראיתי פעם בעיניך מהפך בתודעה של בן אדם - מלא-חסיד לחסיד, כמו שאתה מתאר?
"שמע סיפור. לא מזמן הייתה לי קביעות בלימוד עם יהודי עשיר, ובהתחלה במשך זמן הלימוד הוא היה מציץ מפעם לפעם בטלפון", מספר הרב אשכנזי. "מה יש לך בטלפון? תהיתי באוזניו בהתחלת הדרך. הוא השיב לי שהוא מתעסק במניות, שזה מסחר מאוד לא יציב, והוא במתח בעקבות השקעות של מיליונים...
"אחרי תקופה מסוימת פתאום שמתי לב שאנחנו לומדים ברצף

לבחון את הדברים, עד איפה הם הגיעו לתוכי והאם הלימוד שינה אותי. על הפסוק "זה אלי ואנוהו, אלוקי אבי וארוממנהו" דרש השל"ה הקדוש: "זה אלי" - אם זה שלי, אז "ואנוהו" - זה אני והוא ביחד, אבל "אלוקי אבי" - אם זה רק האלוקים של אבא שלי, "וארוממנהו" - זה נשאר רחוק ממני.
"יש סיפור יפה על בעל ההפלאה, רבי פנחס הלוי הורוביץ. הוא ואחיו רבי שמעלקא מניקלשבורג היו גדולי עולם, והם התחילו לשמוע מה קורה במזריטש, אצל הרב המגיד. בעל ההפלאה נסע והיה שם כמה שבועות. הוא לא יצא מהכלים, והחליט לעזוב. לפני שעזב, הוא ניגש למגיד לומר לו שלום. המגיד אמר לו: לפני שאתה הולך - תעבור דרך בית המדרש. יושב שם יהודי, רבי זושא שמו. תיגש אליו ותבקש שהוא יגיד לך משהו.

"רבי זושא, מאניפולי כמובן, ישב בפניה ליד התנור, לראשו כובע של איכרים ועל גופו מעיל של אנשים פשוטים, ולמד גמרא מסכת ברכות. בעל ההפלאה, גאון עולם, ניגש לרבי זושא ואמר: הרבי אמר שתגיד לי משהו. רבי זושא הסתכל אליו ואמר: מה יש לי להגיד לך? הרי אתה כבר יודע את כל התורה כולה... אבל אם הרבי הורה כך, בסדר. רבי זושא הצביע בפניו על הגמרא בברכות ואמר לו: תראה, הגמרא שואלת כאן האם תשעה וארון יכולים להצטרף למניין. הגמרא בהתחלה אומרת שכן, ואז היא שוב שואלת: וכי ארון אדם הוא? הגמרא דוחה את זה ומחפשת דרך אחרת להשלים את המניין, לא דרך הארון...
"בשלב הזה רבי זושא פנה אליו ושאל

אותו: תגיד לי, רבי פנחס, מה ההווה אמינא ומה התשובה? בהתחלה הגמרא חשבה שהארון מצטרף למניין, ואז היא שואלת: וכי ארון אדם הוא? ועונה: אהה, נכון, הוא לא אדם, אז הוא לא מצטרף למניין... מה קורה כאן? מעיקרא מאי קסבר ולבסוף מאי קסבר?

"רבי פנחס הביין שטמון כאן משהו. הוא אף פעם לא למד גמרא בדרך כזו, והוא נתן לרבי זושא לענות בעצמו.
"ובכן", אמר רבי זושא, "הגמרא מדברת על יהודי שהוא בבחינת ארון - יהודי שיודע את כל התורה: בבלי וירושלמי, ראשונים ואחרונים, אבל מה הוא עצמו? איפה הרגשות שלו? מה בוער בו? את מה הוא מעריך? עד איפה מגיעה רמת הגאווה שלו? כשהוא יוצא לרחוב ורואה כל מיני תאוות, מה זה עושה לו? האדם הזה אמנם יודע את כל התורה כולה, אבל הוא ארון עץ, הוא בול עץ. הוא נשאר דבר זר מהתורה, למרות שהתורה נמצאת בתוכו. כל שאלה שתשאל אותו, הוא גוגל. התלמיד חכם הכי גדול בדור הזה הוא הטלפון. אין יהודי שיודע את מה שהטלפון יודע. ואם לדבר על הבינה המלאכותית, היא בכלל הפכה להיות גאון הדרור... אבל מה היא? היא ארון.

"בהתחלה הגמרא אומרת: יהודי כזה יכול להצטרף למניין, הוא יהודי. אלא שאז היא שואלת: וכי ארון אדם הוא? בשביל זה הקב"ה נתן תורה? בשביל לייצר גוגלים? אנשים שהם חמורים נושאי ספרים? הקב"ה רוצה אדם, הוא רוצה אש של "ואהבת את ה' אלוקיך". הוא רוצה אדם שרוצה ומשתוקק וכוסף וכוכה וצועק שהוא אוהב את הקב"ה כמו שהוא אוהב

וללא הסחות דעת. שאלתי אותו: למה עזבת? הפסדת את הכסף? ... הוא ענה: לא, אבל הרי הברכה בפרנסה באה משמיים, וחשבתי שלא יכול להיות שהברכה תבוא אלי בדרך כזאת שתפריע לי ללמוד תורה. החלטתי שזו לא הדרך שלי, ועזבתי את זה. אם הייתי אדם חזק, כזה שיכול לשים את הכסף בהשקעה ולהתעניין מה קורה איתו רק כשאחתן את הילדים שלי בעוד 20 שנה – בסדר. אבל אם אני אדם מתוח, כנראה זה לא הצינור שדרכו הקב"ה ישלח לי את השפע.

"בסיפור הזה ראיתי מה זה חסיד: אדם שהתורה אצלו היא תורת חיים. היא נכנסת פנימה. הקב"ה לא נמצא בספרים, הקב"ה מנהל את העולם. הקב"ה שולח לנו את השפע, והשפע צריך לבוא בדרך שלא מפריעה לתורה, והתורה מביאה לאדם ברכה. ככה זה עובד נכון, כשדבר אחד לא יכול להפריע לדבר אחר.

"המטרה של ההתוועדות החסידית, כאמור, היא לקחת את כל הרעיונות הגבוהים, ללעוס אותם, לתרגם אותם ולחבר אותם לחיים שלנו. כשהמספיע ר' מנדל פוטרפס הגיע לארץ, הוא שאל את הרבי איך מתוועדים. לא שהוא לא ידע, הוא כבר הרי היה בעל בעמיו, אבל בכל אופן הוא ניסה ללמוד מהרבי את סוד ההתוועדות... הרבי אמר לו: מספרים סיפור על חסיד, ומתרגלים אותו. אם רק מספרים סיפור על אדמו"רים וצדיקים, זו לא התוועדות. זה עוד פעם "אלוקי אבי וארומנהו", זה עוד פעם נשאר שם. צריך לספר סיפור על חסיד, סיפור על אדם כמוך, כזה שעמד בפני ניסיון והצליח בהתמודדות שלו.

"יש סיפור על הרב יחזקאל (חצ'ה) פייגין, המזכיר של הרבי הריי"צ, שהיה יהודי של מסירות נפש. אחרי המהפכה הקומוניסטית לקחו החסידים של הרבי הריי"צ על עצמם את המשימה להחזיק את המוסדות היהודיים בקהילות השונות במרחבי רוסיה האדירה, נגד גזירות השלטון החדש שעמל לדכא את הקהילות באכזריות. לשם כך היה צורך לנסוע ממקום למקום, להקים 'חדרים' וישיבות ללימוד תורה בستر,

לבנות מקוואות מחתריות, ור' חצ'ה נטל חלק בראש המערכת העצומה הזו. כמובן, הפעילות הייתה כרוכה במחיר של מסירות נפש, כשהיה ידוע שמי שייתפס יישלח לסיביר במקרה הטוב. אגב, ר' חצ'ה עצמו עלה על המוקד בשואה, הי"ד, כשהנאצים ימ"ש שרפו את בית הכנסת בריגה בשנת תש"ב, כשבתוכו המוני יהודים", הוא מציין בכאב.

"לענייננו, פעם אחת הוא ישב עם בחורי ישיבה להתוועדות. רק שנבין את הסיטואציה: מדובר בתקופת הרדיפות הקומוניסטיות, במהלכן חל איסור על התכנסויות דתיות, אבל בהתוועדות הזו נכחו תלמידים שכל אחד מהם הוא בדרגה של מוסר

נפש. הם ישבו ביחד וניגנו עוד ניגון ועוד ניגון, בלי ששמעו ממנו דבר. הבחורים תהו מדוע הוא לא אומר מאומה, אבל רק כעבור זמן הוא פצה את פיו ואמר: אני רוצה ללמד אתכם שכשלא לומדים כראוי, אין מה לומר בהתוועדות...

"ר' חצ'ה לא היה סתם חסיד. מדובר באדם משכמו ומעלה, בעל ידע ותבונה, אבל כמזכיר של הרבי בתקופות הסוערות ההן לא היה לו כלל אפשרות לפתוח ספר וללמוד משהו בניחותא. כל הזמן הם היו צריכים לרוץ, להחזיק עוד ישיבה ולפתוח עוד מקווה או תלמוד תורה. כל חסיד שנשלח לסיביר, היה צורך למצוא לו מחליף. אבל אחרי הכל, ר' חצ'ה רצה

ב"ה

להבין את מנגינת הלב

ניגון חסידי זה כן סיפור!

חדש מבית
ההלל

בואו למסע מרתק אל מקורות הניגונים המוכרים והאהובים, שנולדו לפני מאות שנים וממשיכים להישמע ולהשפיע עד ימינו.

השקה ביריד החסידות

הסיפורים שמאחורי הניגונים

ניגון עם שורשים

25 ניגונים

יותר מ- 75 רבנים, משפיעים, חוקרים ואמנים

אינספור סיפורים

יריד החסידות הענק פתוח:	לנשים: יום שלישי י"ב כסלו // יום רביעי י"ג כסלו יום שלישי י"ט כסלו // יום רביעי כ"י כסלו	לגברים: ביום חמישי י"ד כסלו מהשעה 11 בבוקר ועד 2 בלילה // מוצאי שבת ט"ז כסלו מהשעה 8 ועד 2 בלילה // ראשון-שני י"ז-י"ח כסלו מהשעה 11 בבוקר ועד 1 בלילה
--------------------------------	--	--

מה העולם הזה נותן לקב"ה? קדושים יש לו למעלה, טהורים יש לו למעלה. יש רק דבר אחד שהעולם הזה יכול לספק לו: התרחבות - להגיע למקומות חדשים

"כל יהודי מכיר את הצימאון הזה לעשות משהו רק כי הוא נכון. לעשות משהו, לא כי זה קשור אליי ולא כי זה בונה אותי, אלא פשוט "חלקי ה' אמרה נפשי" - פשוט לעשות לשם שמיים, לעשות מה שהקב"ה רוצה. כל אחד מכיר את הקושי הזה - בין הרצון הפנימי הזה לבין המודעות הטבעית שמדחיקה אותו. "אז מה עושים? לכאורה יש שתי דרכים. דרך אחת, חסידית כללית - להגיד לך שאתה טוב: בוא נעזוב את הבעיות שלך, נעורר ונגביר את הנפש האלוקית ונזכיר לך כל הזמן את הקדושה שלך. במוכן מסוים, זה אמיתי. האמת שלנו היא אלוקות. לעומתה, דרך אחרת היא הפוכה: בוא נשמיד את הרע שבך, ונקיים את מצוות "תשביתו". הרי כתוב בפסוק קודם כל "סור מרע", ורק אחרי זה "עשה טוב". אין לבוא אל המלך בלבוש שק. נעמיד אותך מול עצמך, נגיד לך כמה אתה עלוב ואיך אתה נראה - עד שתתבייש, ומתוך הביטול הזה תגיע לתיקון. באיזשהו מקום, דרך אחת מוותרת לך, ודרך אחת מוותרת עליך. להגיד לאדם שהוא טוב, באיזשהו מקום זה להשטיח את המציאות, כי מי שצריך להגיד לו כל הזמן שהוא טוב, כנראה הוא לא טוב. מצד שני, גם להתעסק עם הרע כל הזמן - מביא רק לייאוש.

"ההמצאה הגאונית של אדמו"ר הזקן, היא לתת לאדם סולם בלי להשטיח את המציאות. אדמו"ר הזקן קודם כל מעמיד את האדם מול עצמו, נותן לו סוג של סטירת לחי. בספר התניא, הנפש הראשונה היא הנפש הבהמית. אדמו"ר הזקן אומר: האינסטינקטים של האדם הם אינסטינקטים בהמיים. מהי הנפש הראשונה? זה ה'אני'. האדם, קודם כל, הוא יצור כזה שה'אני' ברור אצלו מאליו. כשהוא קם בבוקר, המחשבה הראשונה שלו עוד לפני 'מודה אני' - המחשבה הקמאית, שאפילו לא שמת לב שחשבת אותה - זה מה יש לי היום? מה אני צריך לעשות היום? מה מחכה לי היום? יש לי כוח לקום? אין לי כוח לקום? אבל עוד לא הודית לקב"ה על הקיום שלך, אבל קודם כל אתה שואל איפה אני בתמונה. זה הבסיס, זה הדיפולט.

"מצד שני, אדמו"ר הזקן אומר שיש לאדם נפש שהיא לא פחות חזקה, הנפש האלוקית. הנפש האלוקית זה האומץ להגיד ליהודי שאתה חלק אלוקה ממעל, אתה ממש חתיכת אלוקות. אם למישהו יש ספקות בזה, אפשר לראות את מסירות הנפש של יהודים בכל

שמהווה ספר היסוד של חב"ד. במילים שלך, מה הבשורה הגדולה של הספר?

"הכוח של אדמו"ר הזקן היה לייצר סולם שמגיע לשמיים, בלי להשטיח את המציאות, בלי לרדד את האמת, ובלי לומר לאדם את מה שהוא רוצה לשמוע", הוא מנסה לתמצת על רגל אחת. "מהי בעצם המצוקה של אדם עובד ה' על איזה כאב יושבים כל ספרי החסידות? רבי לוי יצחק מברדיצ'וב אמר שהמצוקה של אדם עובד ה' היא שאלוקים נמצא בספרים, ואילו העולם הזה נמצא מול העיניים. הוא רוצה בכל ליבו להתקרב ולפרוץ את מיצרי החומר, אבל הוא לא יכול כי הוא חומרי. קודם כל אני צריך לנשום ולאכול ולשתות ולפרנס, ואיכשהו אחרי שהריחיים כבר על צווארי אני גם צריך למצוא זמן לתורה..."

"גם מי שהוא אברך כולל שיושב ולומד תורה כל היום וכל הלילה, הבסיס הוא קודם כל אני: אני עושה את זה כי זה מה שבחתי, וזה גם מה שמקדם אותי ומכבד אותי ונותן לי את המעמד. בתוך כל זה, קשה מאוד להגיע לנקודה אמיתית בה אני עושה רק בשביל הקב"ה. למשל, שאחרי יום שלם שאני לומד, אני לוקח מזמני שעה כדי ללמוד עם יהודי אחר. הרי זה לא יקדם אותי, זה לא יביא לי שום דבר; אני פשוט עושה את זה, כי זה מה שצריך. או דוגמה אחרת: אני לוקח על עצמי עוד סוג לימוד, שאולי הוא לא בדיוק הסגנון והאופי הטבעי שלי, אבל אני עושה את זה כי זה מה שהקב"ה רוצה.

ללמד את המשתתפים הצעירים בהתוועדות שהמטרה שלה היא לקחת את החכמה והבינה ולהכניס אותן ברעת. לקחת את מה שלמדת, ולנגן את זה ולספר את זה ולהרים על זה כוס לחיים. "ותורתך בתוך מעי" - להכניס את זה פנימה ולשואל את עצמי: איך התורות הגדולות מתחברות אליי, ועד איפה הן הגיעו? האם הן הגיעו עד הציפורניים? אני רוצה שהכל יהיה מוחשי כמו שאני מכיר וחש את המציאות שלי".

ספרינטים או מרתונים

"ללא ספק, החסידות כבשה את העולם", מתרגש הרב אשכנזי. "אין היום ישיבה אחת שאין בה שיחות בתוכן חסידי, שאין בה זיץ ואיץ בה נגינה חסידית. היום כולם מבינים שאילולא החסידות, 90% מהאדם נשאר מחוץ למשחק. האדם לומד, אבל האדם הוא לא תורה. אומרים שבכל דבר שאדם עושה, ישנה הסיבה ההגיונית וישנה הסיבה האמיתית. הסיבה ההגיונית היא מה שאני אומר, והסיבה האמיתית היא מה שהאישיות שלי אומרת, מה שמסדר לי בנפש.

"לענייננו, בסוף־בסוף אתה רוצה להביא את הקב"ה אל הבשר, אל ה'אני' שלך. אתה רוצה להרחיב את גבולות הקדושה, להביא אותה למקומות חדשים. כל המטרה של הפולקלור החסידי זה לא כדי להביא אל החסידות קלי דעת, אלא להפך - כדי להביא את התורה הגדולה אל קלות הדעת שבתוכי, אל הנקודות האלה שמבוצרות ומבוטנות בתוכי והיצר הרע שומר עליהן חזק מאוד. כשאומרים לחיים, ולפעמים פונים אל החבר או אל עצמי באיזו מילה חריפה, נותנים חיבוק ומורידים דמעה, אזי התורה מגיעה למחוזות חדשים. התורה כובשת את האדם, ומביאה את האדם עצמו".
"ט כסלו הוא יום המסמל את הפצת מעיינות החסידות בכלל וספר התניא בפרט,

יצור קרוע בין שני הקצוות של המציאות, וכל אחת מהנפשות היא מערכת שלמה של מוחין ומידות, של רצונות ותשוקות. רגע אחד אני פה, רגע אחד אני שם. אז קודם כל, צריך להעמיד מראה. כשאדם מסתכל על ספר התניא, הוא מרגיש את עצמו: הנה, מדברים עליי. אם דיברנו קודם שכל תפקידו של הדרשן זה להפוך את האדם לשחקן, זה מה שעושה ספר התניא. קודם כל הוא אומר: אתה עומד על המגרש. המגרש זה אתה."

לדבריו, העצה הראשונה שאדמו"ר הזקן נותן לאדם היא קודם כל שיכין את עצמו, שיכין שהוא לא טעות ולא סטייה, ולא רכבת שנפלה מהפסים. "יחד עם זאת, הוא נתן לאדם את הסולם. הסולם הגדול של התניא זה הנושא של המוחין. זה מה שאדמו"ר הזקן בעצם אומר לאדם: יש לך נפש בהמית ויש לך נפש האלוקית. לבהמית יש יתרון שהעולם נמצא מול העיניים. ומה בעצם הסטרטר של הנפש האלוקית? הנפש האלוקית יושבת במוח, ולכן הוא קרא לתורה שלו 'תורת חב"ד'. אנחנו לא נקראים ליובאוויטש או ליאדי על שם העיר שממנה באו אדמו"רי חב"ד. אנחנו נקראים חב"ד. אדמו"ר הזקן בא ואומר: דרך המוח, בחכמה בינה ודעת, אדם יכול להיות במחוזות חדשים. המוח הוא אבר ניטרלי, הוא אבר סקרן, ודרך המוח אדם יכול לבקר את הקב"ה כל בוקר. זה העניין של לימוד החסידות."

והיא עכשיו תנהל מלחמה להשיג אותו. אין כזה דבר לא להשיג אותו! אם לא השגתי את הרכב או את הבית שאני רוצה, אם לא ריציתי את מי שאני צריך לרצות - אני לא בן אדם, אני חצי בן אדם. חסר לי משהו באישיות.

"לעומת זאת, הנפש האלוקית יושבת במוח. הנפש האלוקית נותנת את הצדק, את ההרגשה מה בעל ערך. לכן בהחלטות הגדולות של החיים, אנחנו בוחרים נכון. ואילו בהחלטות של המיידיות, בהחלטות הקצרות של החיים, שם אנחנו יכולים לטעות, וזה הכוח של הנפש הבהמית.

"האדם נע בין שני הקטבים האלה, בתוך המתח הזה של המוח האיטי והמוח המהיר. המוח ארוך הטווח והמוח קצר הטווח. אדמו"ר הזקן יוצר תמונה שבה אדם רואה את עצמו בספר התניא. לעומת זאת, לבוא ולהגיד לך: אתה רק טוב או אתה רק רע, זה פשוט לא עובד

"אדמו"ר הזקן יצר משנה מורכבת. התניא הוא לא ספר קל. למשל, כך יצא שהנפש הראשונה והנפש השנייה אלו שתי מערכות חיים הרחוקות אחת מהשנייה כרחוק מזרח ממערב. גם עשוי וגם יעקב - המקור של שתי הנפשות הוא ב"יתרוצצו הבנים בקרבה". כל אחד מאיתנו הוא רבקה אמנו, והוא מחזיק ברחם-בלב גם את עשוי וגם את יעקב. אנחנו יכולים להבין את הפער. כל אחד מאיתנו הוא

הדורות. אנחנו לא שמים לב כמה שכל אחד מאיתנו הוא נס. כנגד כל הטענות של האדם על עצמו, אדם צריך לזכור את המעלות שלו. כל אחד מאיתנו הוא הרי התגלות אלוקית. מה יהודי עושה 23 שעות ו-50 דקות ביממה? אם ישאלו יהודי: במה חטאת היום? הוא יודע להגיד. ישאלו: מה עשית טוב? הוא לא יודע להגיד, כי את זה הוא עשה כל היום. מה חטאת זה חריג - הוא מיד יכול להצביע על זה. מה עשית טוב? מהרגע שיהודי קם בבוקר עד הרגע שיהודי הולך לישון, המסגרת היא מסגרת טובה.

"מה שאדמו"ר הזקן בעצם אומר", מרחיב הרב אשכנזי, "הוא שהנפש הבהמית טובה בטווח הקצר, בספרינטים. אבל הנפש האלוקית טובה במרתונים, בהחלטות הגדולות של החיים. שם אנחנו בוחרים נכון. הנפש האלוקית יושבת בשכל.

"מצד אחד, הנפש הבהמית נותנת המון אימפולסיביות, המון כוח. הנפש הבהמית נותנת את המיידיות, את הדחף הרגשי. ההגדרה שלה בפרק ט' בתניא אומרת שהנפש הבהמית יושבת בלב והנפש האלוקית יושבת במוח. זאת חלוקה מאוד חדה. אדמו"ר הזקן בעצם אומר: הכוח של הנפש הבהמית זה האימפולסיביות - העובדה שכל דבר אצלה הופך לרגש. אין דבר כזה אצלה לשמוע. ברגע שהיא שמעה על משהו טוב, היא רוצה אותו,

חדש!

תובנות מהרבי לחיי היומיום

50 תובנות לחיים מאושרים מהרבי מלובביץ' מאת הרב אריק מלכיאלי

להשיג ביריד החסידות של י"ט כסלו בבנייני האומה

בהתחלה הגמרא אומרת: יהודי כזה יכול להצטרף למניין, הוא יהודי. אלא שאז היא שואלת: וכי ארון אדם הוא? בשביל זה הקב"ה נתן תורה? בשביל לייצר גוגלים? חמורים נושאי ספרים? הקב"ה רוצה אדם, הוא רוצה אש של "ואהבת את ה' אלוך"

כמה ניצחתי? כמה התרחבתי!

למעשה, הבינוני של התניא חי כל הזמן את המתח הזה. זה מסע אינסופי...

"אנחנו יוצאים מנקודת הנחה שבאנו לעולם להיות שלמים, ולכן דמות הבינוני היא סטירת לחי לשלמות, כי הבינוני הוא אנטיזה של השלמות במהותו. אדמו"ר הזקן אומר: אתה לא תהיה צדיק. אל תשלה את עצמך, לא נועדת להיות צדיק. מעט מאוד אנשים בדור מגיעים להיות צדיקים. לכן אנחנו, ככאלה שחיים בתפיסה של שלמות, עלולים להיפגע מכך. אם באים ואומרים לך: שמע, כל החיים אתה תדחוף את האבן, אבל לא תצליח להזיז אותה... אז מה עשיתי בחיים? נשאתי באותה נקודה.

"אבל יש כאן בשורה: הבינוני נותן לקב"ה נחת מסוג אחר: נחת של היפוך, לא נחת של שלמות. התניא יוצר סדר עדיפויות אחר, שאיפה חדשה בעבודת ה'. זהו הבסיס של התניא, היסוד שאי אפשר להכין את תורת החסידות בלעדיו - דברי הזוהר בפרשת תרומה שמצוטטים כל כך הרבה פעמים בתורה של הרבי ובספר התניא: "כד אתכפאי סטרא-אחרא לתתא, אסתלק יקרא דקודשא-בריך-הוא לעילא" - כאשר כופים את הסטרא אחרא למטה, מתפשט אורו של הקב"ה בכל העולמות. הזוהר אומר: תבין, השאיפה שהקב"ה ברא למען הגשמתה את העולם היא לא בשביל ניצחון, אלא בשביל החוויה הזאת של התרחבות. "מה העולם הזה נותן לקב"ה? קדושים יש לו למעלה, טהורים יש לו למעלה. יש רק דבר אחד שהעולם הזה יכול לספק לו: התרחבות - להגיע למקומות חדשים. הבינוני סולל דרך. כלומר, הצדיק משמר את מה שהוא קיבל ורק מטפח אותו יותר ויותר, הרשע נשאר בעולם שלו, ואילו הבינוני כל יום מחדש מביא את הקב"ה למקומות חדשים. אמת המידה של הבינוני היא לא כמה ניצחתי, אלא כמה התרחבתי. ההתרחבות היא העושר הכי גדול. כל אדם יכול להרגיש בתוך תוכו: "מבשרי אחזה אלוקה".

"הדמות הכי מעניינת בספר בראשית זה יהודה, לא יוסף. יוסף הוא הצדיק, יוסף הוא הקדוש, הוא עומד ביצרו. כל מה שיוסף עשה טוב, יהודה עשה לא טוב. יוסף עמד מול אשת פוטיפר - יהודה לא עמד מול תמר. יוסף מחל לאחיו - יהודה השתתף במכירת יוסף. ובכל אופן, מול יוסף, אומר יעקב אבינו: "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו". כולנו מחכים לא למשיח בן יוסף, אלא למשיח בן דוד. יהודה הוא האיש שהיה יכול להיות אחרת. מצד אופיו הוא לא צדיק. מצד אופיו הוא יכול לכעוס, והוא יכול להשתתף במכירת יוסף ולדבר על "מה בצע" - לדבר על כסף. אבל יהודה הוא האיש שקם ואומר: מכרנו את יוסף, לא נמכור את בנימין, למרות שהייתה לו אפשרות להתנער מבנימין ולומר: לא ערבתי לגנב. יהודה הוא הבינוני, מה שבעצם עומד בבסיס של התניא: כשאדמו"ר הזקן יוצר אדם חצוי, הוא לא פוחד מזה. הוא יודע שהאדם החצוי יהיה מצולק כל ימיו".

אבל הוא אף פעם לא ניצח לגמרי...

"מי אמר שבאנו לנצח?" הוא תוהה. "התפיסה של המצוינות זו תפיסה שאימא הכניסה לנו בכיתה ב', שצריכים להיות מספר אחד בכיתה. התפיסה הזו הייתה שקרית אז, והיא שקרית עכשיו. היא מתכון לדיכאונות, לשבר, לשיטה שלא קיימת. אין צדיק אשר יעשה טוב ולא יחטא. תמיד מצטטים את הרבי מקוצק: הקב"ה נכנס לכל מקום שנותנים לו להיכנס. אבל אדמו"ר הזקן אומר שהקב"ה נכנס "היכן שלא נותנים לו להיכנס"... כל הרעיון של חב"ד הוא לבקש להביא את הקב"ה למקומות חדשים. אז אף פעם לא תנצח לגמרי. מי אמר שבאת לנצח? כשאדם מנצח, הוא כבר מפסיק לנצח. חלום שהגשמת, מפסיק להיות חלום.

"מי אמר שההנאה של הקב"ה בעולם זה הניצחון, הטהרה והנקיות? צריך ליצור תיאום ציפיות. הבסיס - מה שעומד מתחת הקרע של אדמו"ר הזקן - הוא שזה המשחק: המשחק הזה שאתה כל היום הולך וחוזר, בא והולך, זה ההנאה של הקב"ה, כמו שאדם יכול להרגיש בטבע: ההנאה שהמשחק לא נגמר, שהוא כל הזמן מתהפך - המטוטלת הזו: גם האדם בטבע נהנה מזה. "היה פעם יהודי שבא לרבי והתלונן: אני לא מגיע לשום מקום - התפילה שלי לא תפילה, ועד שאני כבר משיג קטע אחד עם כוונה, הכל נופל ומתרסק. הקב"ה לא צריך את זה, עדיף שלא יסתכל על התפילה שלי, אין בזה שום עניין. כנראה לא אני הוא המשכן לשבתו יתברך, לא בי הוא מתפאר.

"בתגובה, הרבי שאל אותו: במה אתה עוסק? הוא ענה: אני מוכר אמנות יוקרה לאלפיון העליון. למשל, מכרתי עכשיו ציור ב-30 מיליון דולר למשפחה יהודית באנגליה. בציור רואים ילד וילדה שהולכים לאורך החוף מול השקיעה. הרבי הקשיב ושאל: למה הם לא שלחו צלם לחוף? אם היו שולחים צלם, התמונה הייתה נמכרת בדולר. לשם מה צריך את הציור? אדרבה, הרי התמונה הרבה יותר מדויקת מהציור. הציור הוא רק חיקוי של המציאות, ואילו התמונה היא שיקוף של המציאות.

"האמן השיב לרבי: באמנות צריכים להכין. אף אחד לא משלם על דיוק. משלמים על יצירה, שהאדם יכול עם המכחול שלו לייצר מציאות. אמר לו הרבי: תקשיב לעצמך. הקב"ה צריך דיוק? בעולם הזה יש משהו מדויק? הקב"ה צריך את העולם הזה בשביל היצירה, בשביל הפלא, בשביל להיות במקומות שהוא לא היה בהם, בשביל להיכנס למקומות שלא נותנים לו להיכנס. אתה עם הקטע האחד שלך בתפילה עושה הרבה יותר מאשר הצדיק שכל תפילתו קודש...

"אנחנו צריכים לייצר סולם ערכים אחר", מבקש הרב אשכנזי. "הבינוני הוא לא רק זה שכל הזמן נלחם. הבינוני הוא זה ששואף להגיע למקומות אחרים. הוא שואף כל יום לכבוש עוד שטח. לא רק לנהל את הסכסוך, אלא להרחיב את שטח השליטה שלו. אם מסתכלים על זה כך, לא שואלים כמה אני גדול אלא כמה אני גדל - זה יוצר תפיסה מסוג אחר לגמרי.

"אם כך, למה יצרנו בדמיון מודל של צדיק, כזה שאין בו בכלל חטא? כי אנחנו כל הזמן רוצים להיות יותר מעצמנו. נכון, אם נושטח את המציאות והשאיפה תהיה רק להיות בינוני, נהיה רשעים... לכן אנחנו צריכים ליצור מודל של אדם גדול, אבל צריך להבדיל בין השאיפה לבין הדרך. הדרך היא לדעת שאנחנו השחקנים, אנחנו המגרש, עלינו מדברים, ואנחנו יצורים קרועים. מה יכולים לתת להקב"ה יצורים קרועים? התרחבות קטנה, רק עוד קצת: עוד כוונה בתפילה, עוד נקודה שהתקדמת, עוד ניצחון קטן. כשמתנהלים בצורה כזאת של "אתכפאי סטרא אחרא", שכאשר כופים את היצר מתפשט עונג בכל העולמות, אז אפשר להתחיל לחיות".

הריקוד הזוגי – העיניים שרואות את הלב

פרקטיקה לזוגות במשבר - איך האישה משתחררת מתלות והגבר הופך למקור ביטחון רגשי

ומקובלת, וזה יחזק את האמון ויפתח את הזרימה".

"אז אם אסכים לוותר על הרצון לשלוט ואתחבר למה שאני זקוקה לו – זה בעצם ייתן לו מרחב להתחבר לרצון שלו?" שאלה אסתר.

"כן, כי כשאת תופסת את מקום הרצון שלו את חוסמת את הרצון הטבעי הבריא שקיים בתוכו, וזה גורם לו לרצות אותך או להתנגד, ושתי התנועות האלה מחלישות את הזוגיות. אבל כשאת מתמקדת בתחושות למה את זקוקה ופתוחה לקבל, אז החוסר הופך להיות מנוע רוחני.

את לא צריכה לצאת ולהשיג את השפע כי הוא כבר קיים, את רק צריכה להרגיש אותו זורם בגופך כנוכחות ולא כציפייה".

"את יכולה לתת לי משהו פרקטי שכבר אוכל לעשות כשנגיע הביתה?" שאל אריאל.

"תחזק את יכולת הראייה שלך. דמיין אותה בסערה ותרגיש איך זה משפיע עליך. אחר כך, תשנה כיוון.

שאל מה קורה בתוכה ומה כואב לה. הישאר יציב.

מדוד כמה זמן אתה מצליח להחזיק ותרחיב ותגדיל את התנועה הזו.

עצם הראייה השקטה, החומלת, היא ההשפעה החזקה ביותר.

היא לא נובעת ממאמץ אלא מנוכחות. ככה אתה לא נסחף לרגשותיה אלא משפיע עליהן בעדינות".

"זה ממש נשמע כמו ריקוד. אני לא דוחפת והוא לא בורח", אסתר אמרה וצחקקה.

"בדיוק. ככה הריקוד הזה יהיה הריקוד הזוגי שלכם, שמזרים אל כל הקשר הזוגי מלא חיות וביטחון".

כל הפרטים שונו למען שמירת הפרטיות

בשלב השני, תתבונני בתחושות שלך, מה היית מרגישה אם זה היה קורה כמו שהיית רוצה, ותאפשרי לעצמך להרגיש את הרגש הזה ולחזק אותו".

"אריאל, אתה שומע את אסתר ואתה מכיר על בשרך את העולם הרגשי העשיר שלה, שהוא משתנה ולפעמים סוער. אתה חווה את זה כביקורות או הסתגרויות מצידה..."

"וזה ממש בעיה", התפרץ אריאל. "זו לא בעיה, זו תנועה טבעית שמחפשת מקום בטוח.

כשאתה מנסה לפתור את ה'בעיה' הזו או מנע מלהתמודד איתה, אתה מגיב מתוך מקום מושפע. אתה צריך לעבור למקום של השפעה מודעת ולראות אותה באמת בלי להיבהל".

"איך אפשר? כשהיא מסתובבת ככה כמו אריה, איך אפשר לא להרגיש מאוים? אוטומטית אני מנסה להגן על עצמי ומסתגר".

"אתה צודק, זה באמת טבעי, אבל ההשפעה הרגשית שלך כגבר היא לא במעשים או במילים אלא בראייה, עניתי.

"ראייה?" אריאל הופתע. "דמיין איך העיניים שלך מצליחות לראות מה קורה בתוכה, מה היא מרגישה בגוף ובלב, מה חסר לה ומה אתה לא מצליח לראות.

אתה לא צריך לתקן כלום. רק להישאר נוכח ורגוע, בלי מגננה. ככל שתתייצב ככה הסערה שלה תחלוף מעצמה והיא תרגיש נראית

"אני מרגיש שיש לנו בעיית תקשורת חמורה", אמר אריאל.

"זה בדיוק מה שסיפרתי לך בטלפון, שהתקשורת בינינו תקועה ואנחנו לא מפסיקים לריב בלי הפסקה", אסתר הגיבה.

"אסתר, ספרי לי איך את מרגישה כשאתם מתווכחים?" פניתי אליה.

"מתוסכלת ומיואשת", שלפה אסתר את התשובה במהירות.

"כי מה היית רוצה שיקרה?" שאלתי אותה.

"אני רוצה שהוא יבין אותי ויראה כמה אני זקוקה לו בלי שאצטרך לבקש כל הזמן. נמאס לי שהוא נאטם ככה מולי כאילו אני איזו אויבת שלו", הגיבה אסתר בעיניים דומעות.

"בטח, את כל הזמן מנסה לשנות אותי, איך לא אתרחק?" אריאל הרים את קולו ופנה אליה.

"בואו נעצור רגע ונראה מה קורה כאן. אסתר, כשאת אומרת 'אני רוצה שהוא יבין' – זה מגיע מתוך ניסיון להשיג משהו ולשלוט במצב. אבל בואי ננסה רגע לעבור דרך מקום עמוק יותר, דרך מקום של כמיהה.

כמיהה זה לא דחף או ציפייה, אלא פתיחות לקבל שפע מעצם קיומך כאישה. החוסר הזה שאת מרגישה זו לא חולשה אלא כוח משיכה טבעי.

כשאת מנסה למלא את החוסר הזה במאמץ, זה הופך מייד לתסכול. אבל, אם תקבלי אותו כערך, הוא ימשוך מילוי בעצמו בלי מאמץ".

"אבל איך? אני מרגישה כל הזמן את ההמתנה הזו המתסכלת בגוף, כאילו אני כל כך תלויה בו...", אמרה אסתר.

"בשלב הראשון בואי ננסה לזהות את הרצונות. תרשמי לעצמך מה היית רוצה או לא רוצה שהוא יעשה, ואז ממש תנסו להתבונן בתחושת ההמתנה הזו, איפה את מרגישה אותה בגוף, ותזכרי שהיא בתוכך ולא מגיעה ממנו, ולכן את גם יכולה לשחרר אותה.

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

סט 'שוטנשטיין' במתנה

נדב גדליה סיפור אישי אמיתי

הרבה יותר מתסריט מלאכותי מעשה ידי אדם הבנוי לתלפיות.

הכל עניין של שלבים ודרך שאדם רוצה לילך בה מוליכים אותו. אף פעם לא חזרתי בשאלה ואף פעם לא בתשובה. פשוט הייתי אני. דא עקא שתזונת המסך עושה את שלה והאמונה, איך נאמר, כבר לא מה שהייתה פעם. אתה לא מחלל שבת, אבל דווקא נדמה לך מושלם להדליק סרט על שעון שבת, גם אם אתה לא מעז לעשות את זה בפועל ומסתפק בעיתונים קשים. יכולת להמשיך כך עוד שנים רבות. אולי עד המוות. אבא ובן זוג שעל הנייר, בכל קנה מידה חברתי - עושה מאמץ ומסמן V. לומד, עובד, יוצר, כותב. מנסה להתקדם ולהתפרסם יותר ומכבה מנוע קבוע מול המסך 'כדי לתחזק את כל זה'.

אומרים שדברים טובים שעשית בחיים שומרים עליך יותר ממה שאתה עשוי לדמיין ושהאדם צריך לומר 'כל העולם לא נברא אלא בשבילי'. הווי אומר: הבט על המציאות ונסה להבין מה היא אומרת לגביך, באופן אישי. כשגברת קורונה הגיעה לביקור בעולם - פשוט הגברתי ווליום של יצירה, במקום עבודה שהלכה לה.

עברתי על פרויקט תיעוד מונומנטלי שסיכם את חיי, אך מישהו שמר עליי מלמעלה ועזר לי להבין בלית ברירה שאין ברירה - אלא לשוב לעצמי; לצאת מהבית, לעשות הליכה, להקשיב למוזיקה, לשבת בבית המדרש. לעזוב את המסך שמעולם לא האמנתי בו אלא שהזמן עשה את שלו ומתוך דחוק הוא הפך להרגל, זה הכל. לא הכרזתי על 'חזרה בתשובה' כמו שלא הכרזתי מעולם על 'חזרה בשאלה'. פשוט עשיתי את שלי. הרמתי את משקל הטון שהרגשתי ועשיתי את הבלתי יאמן: קבעתי לצאת להליכה בלילה ברחוב 'העצמאות', עם אבא שלי, בכפיפה אחת. נהגנו להיכנס לרחוב 'העצמאות' קצת ולחזור חזרה על עקבותינו באמצע הרחוב. יצאתי לדרך חדשה-ישנה.

מטבע הדברים, הגוף נשרף מבפנים, הדמיון שהתקבע באי אמונה שחיים שכאלה אפשריים - הרגיש לא נעים בעליל. חושך. תהום. כל שכן שיראת האב אצלי היא אבן דרך לא מוגנת שמעולם לא הייתה בסכנת הכחדה. אנחנו מאוד שונים ולגמרי דומים. ברגעים רבים נאלצתי להתנתק כדי לנשום. בשלב הזה זכיתי להבין שהכל טוב; אני סך הכל סוג של חוליה בשרשרת

שאין צורך להתנצל עליו, להביט לו בעיניים או לכפר עליו.

אתה מספר לעצמך שהיו זמנים שלא היית צריך לברוח לשום מקום, אך הם הלכו ונעלמו באתגרי חיי המשפחה והזוגיות. כעת זאת תקופה חדשה המאלצת בריחת קבע אל המסך המנחם ולכל הרוחות ההשלכות הנלוות. אתה לא עצלן, חלילה. עד שאתה מכבה מנוע בערב מול המסך - יש לך שאיפות גדולות. אתה עובד, מתחזק יציאות זוגיות, מטפל בילדים, לומד תורה, עושה תארים ויודע בדיוק איפה הגאולה השלמה שלך; האופטימיות מבצבצת דווקא באזור הפרסום משום מה ויש לה תימוכין; אתה מופיע בפריים טיים בטלוויזיה, מזמינים אותך לאודישן לריאליטי ענק. אפילו מזהים אותך ברחוב. אתה כותב טור ב'הארץ', יש לך בקנה סרט המשך ל'רווק עם אלוקים' - 'נשוי כבד' שמו. הוא הרבה יותר נוגע, מרגש, אפוף כנות בקנה מידה בינלאומי. אמנות טהורה. אתה רק מחכה להוציא אותו ולשבור את הלב לקהל שכבר ראה את 'רווק עם אלוקים'.

אחרי מחוות רכישת 'הספה החדשה', המסך הופך להיות החבר הכי טוב שלך באופן רשמי. אתה כבר בקיא בכל מה שחדש ויודע איזו סדרה תצא בדיוק ומתי. בחדר העבודה שלך תלוי פוסטר של סול גודמן. בסדרה ששיחקה בה דטנר רמז לך שיש לך טעם טוב באמנות. בד בבד, החברים הפיזיים המועטים מגוונים לך את הבריחה אל המסך עם בריחה החוצה לשיבה במקומות שמאפשרים לך לשכוח ממה שאתה מרגיש: עכבר במנוסה אל החלום המדומיין. רק אל תקרא לו 'מדומיין' כי ברור שחלומות נועדו להתגשם גם אם בינתיים קבלת תשובה שלילית מהאודישן ל'שבאבניקים'. חברים מתחילים בהזמנה לשיעור תורה ביתי ועוברים להזמנה למוחיתו. הכל הדרגתי ואמין

אף אחד לא נותן במתנה סט ש"ס גמרות שוטנשטיין. עלות המוצר שיעזור לך ללמוד את כל התלמוד הבבלי בלי בעיות מגיעה לכ-7500 שקלים. לכן, מזה שנים, אני מתחזק חובה קבועה: ביקור בגמ"ח שוטנשטיין מקומי והשאלת הכרך הספציפי שאני לומד באותה תקופה. קיץ וחורף - אני מבקר בגמ"ח. לפעמים מכין לי כבר את הכרך הבא בסדר הלימוד הקבוע שלי ובין לבין - אתגרי החיים. פעם זה ה'בוש' כשאתה מתחתן. פעם שניה זאת 'השנה הראשונה' ואחר כך מגיעים לעולם, ברוך השם, הילדים, הטיטולים, התחזוקה השוטפת, הבלגן, הסדר, הניקיון, הכסף, האנשים שצריך להתעסק איתם, הפרוצדורות, הטפסים, החשבונות, הדמיונות, הברידות, הלחץ.

אבל תמיד השוטנשטיין עוזר ברקע; שני דפים ביום. אך כשהדפים נגמרים מתחילה הבריחה שאתה מתחיל לתחזק. היא מתחילה בשקט, בצפייה במסכים לצורכי לימודי הקולנוע שלך וממשיכה לצפייה לצרכי מחקר. אחר כך מגיע התירוץ: 'לשם מצוות הירגעות'. בהדרגה, אתה מוצא את עצמך יושב לצפות בחדשות למרות שאתה לא מאמין שזה עושה טוב למישהו ביקום הזה. "אבל העיקר שאתה לומד גמרא", אתה אומר לעצמך ומכבה (שוב) מנוע מול המסך. מרשה לעצמך להתרחק עוד צעד ממי שהיית. אתה רוצה אחרת - אבל לדעתך 'אין לך ברירה' אלא להשתעבד למסך המהנה. מה לעשות, החיים מרגישים כבדים, מלחיצים, מתסכלים. קל יותר לרוץ קדימה ולהפעיל משהו פסיבי שיריץ לך סיפורים מול העיניים מאשר לצאת להליכה מרגיעה, למשל, או להקשיב למוזיקה שלווה ולעזור לעצמך באמת. ברמת הסבלנות היומיומית והכבודת התמידית דאז, היה אפשר לשמוע לכל היותר

פופ קליל בלופ כדי לאלחש את החושים. לצאת מהבית להליכה - הרגיש כל כך כבד שהדמיון לא היה מסוגל לדמיין את הסיטואציה. 'אתה תיפול בדרך. פיזית. לא תחזיק מעמד'. ברור שאין מצב שתלך ל...בית מדרש ותלמד עוד דף בונים, מעבר לחוק לימודיך.

יש שלב שבו אתה קונה ספה חדשה ומעוצבת למען תחזוקת החיים האלה. זה רגע של השלמה בו אתה כבר מאמין בלבך שזה לא פיתוי לשבת מול המסך - אלא הכרח גורלי-קיומי

עצום על פניי, סחבתי בכל 'נגלה' מספר כרכי גמרא עד שסיימתי להוריד את כל ה-70 כרכים אל כניסת הבניין. רגע לפני שלקחתי מהקומה השלישית את ה'נגלה' האחרונה של הגמרות - עצרה אותי קרובת המשפחה. "תגיד", היא אמרה. "יש לך אולי מה לעשות במכונת סודה?". אמנם כל היום הרגשתי שקיבלתי 'פרס משמים' וחשתי את אלוקים, אבל השאלה על מכונת הסודה - הייתה סוף פסוק. ראיתי את אחוריו. הבנתי למה בני ישראל לא רצו לשמוע יותר משני דיברות על הר סיני ואמרו למשה שיגיד להם - במקום אלוקים - את כל השמונה הנותנים. הכל מעל הטבע והתסריט של החיים - זה לא משהו שאתה באמת רוצה לקרוא ולהבין אותה, בדרך כלל.

gilinada@gmail.com

גם בזמנים קשים. הבנתי שמותר להוסיף על "ההספק היומי" ולהכין לעצמי דפי 'זרורות', בונים. הטריק הזה סייע לי להיכנס בלילות לבית המדרש, למזוג סודה ולשלוף עוד כרך של 'שוטנשטיין' - עד סיום הסט כולו, תלמוד בבלי, בפעם הרביעית.

הסיפור הזה ישן, אבל לא מזמן, בדיוק כשהוצאתי כמה אלפי שקלים לצורך עניין חשוב - קיבלתי הודעה מקרובת משפחה. "אתה רוצה סט שוטנשטיין?", היא שאלה ואני - התקשיתי לעכל את השאלה. מדובר בסט גדול, כ-70 כרכים. מצב כמו חדש. בעלה לומד בגמרא רגילה ואין לו מה לעשות עם הסט עקב מעבר דירה. בתגובה, אישרתי את נטילת הסט, כמוכן. באותו לילה מואר הגעתי לשנע אותו מקומה שלישי, כלי מעלית. כמו בחיים עצמם; עליתי וירדתי, עליתי וירדתי. כשחיוך

אבולוציונית ורק בעזרת ההתעקשות להיות מחובר לאבא - יתאפשר לי לצמוח להיות מי שאני במדויק. זה לא היה קל בכלל (בלשון המעטה) להתעקש לגשר על הפער הנראה לעין וללב, להביט לאבא ולמעשה לי - בעיניים, לנשום עמוק (פיזית), לא להיבהל ולא לנסות להירגע אחר כך עם המסך אלא לבד, עם אלוקים בלבד. כמו אבא. נטול דימונות כוזבים ותעוועי עלילות זרות.

אבי הוציא את הטלוויזיה מהבית כשהתכנסים התחילו להתפרע, אי שם בשנות ה-90, במסגרת מבצע של ארגון כלשהו. בתמורה לטלוויזיה, הוא קבל מהארגון פרס: סט תלמוד בבלי, רגיל, בכריכה חומה. זה היה הרבה לפני שהגמרות המבוארות הכחולות נפוצו על כל פני רוח. היום, כבר לא "זורקים את הטלוויזיה". פוטנציאל הצפייה הפסיבית שכונה בעבר "טלוויזיה" - נמצא בכל פינת מסך. ככה שגם אם תזרוק את הטלוויזיה במובן העמוק - אף אחד כבר לא יעניק לך במתנה פרס בדמותו של סט תלמוד.

כשגדלתי - חיבקתי את "הטלוויזיה" / הצפייה הפסיבית בשמה החדש - כדובי בזמנים קשים. מטבע הדברים, גם ההרפיה ממנה הייתה קשה ומסחררת. האם העובדה שהיה לי בכיס סיום ש"ס אחד או שניים שהעניקו לי ציון פנימי של 'אחד שסיים כבר את הש"ס' סייעה לי לחבק את המסך? לא יודע.

כך או כך, אחרי תקופת ההליכה עם אבא, התחלתי ללכת לבד ברחוב 'העצמאות'. כשמו כן הוא. לבדי, נהגתי להמשיך הלאה במעלה הרחוב הארוך עד סופו בלילות הגשומים והחמים. אט אט הצלחתי להקשיב למוזיקה עמוקה ומורכבת שכל חיי רציתי את הסבלנות והיכולת לשמוע אותה. רגע השיא היה כשהצלחתי להקשיב למוזיקה קלאסית וג'אז. ההליכות התארכו, מונה הצעדים בטלפון התמוגג מידי יום ועודד אותי להמשיך ולקבע את ההרגל. כשמייקל ראה את המסך המכובה בחדר אמרתי לו שאני עוד אשוב לצפות בתמהיל המוכר ושהחושך על גבי המסך הוא 'זמני'. כדרכי, לא יצאתי בהצהרות והמשכתי לעשות את שלי.

אחרי ההליכות ההן - זכיתי, ברוך השם, לרשום שיא נוסף. זה קרה אחרי שגיליתי שסמוך לרחוב 'העצמאות', יש במקום נסתר, מתחת לאדמה, בית מדרש ענק ומואר. בפינת הקפה, אטרקציה מיוחדת: כרוז שמוציא מי סודה. בספריה - סטים שלמים של הגמרא המבוארת 'שוטנשטיין'. בהתחלה הייתי נכנס מהוסס אל אווירת הריתחא דאורייתא בפנים. לא מכיר אף אחד. לוקח גמרת שוטנשטיין ומתיישב ליד הסטנדר עם כוס סודה קרה וג'ינס. לקח זמן עד שהעזתי להכין לעצמי תה. רק אחרי לילות רבים התקדמתי וזכיתי להזמין למקום חברותא מהעבר, שנכנס לחיי "לפתע" והפך לקבוע. עם הימים, סט הגמרות הלך והתחלה; סדר זרעים, מועד, נשים, נזיקין, קדשים, טהרות. גם חידושים יצירתיים עלו, באו ונכתבו לספר החדש - 'אבא מגדיאל'. כבר לא הבטתי על "ההספק היומי" שקצת תקע אותי ובו זמנית סייע לי לשמור על שגרת לימוד

ב"ה
הושלמה הסדרה

עשרה כרכים של התועדות ירדו לעולם

מאות שעות של התועדות חסידיות עשירות ומעוררות, מאת גדולי המשפיעים, מוגשות בסדרת 'התועדות' בת 10 הכרכים

- הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ) ז"ל
- הרב יוסף יצחק גיינקובסון שליט"א
- הרב חיים שלום דייטש שליט"א
- הרב שבתאי סלבטיצקי שליט"א
- הרב שניאור זלמן גופין שליט"א

חדש!
חלק שני

אלה ועוד 1,000 ספרים

מחכים לכם ביריד ספרי החסידות בבנייני האומה

בחייך, חיך קודמים!

בן פטורא הטיל פצצה ויצא, מי בכלל יכול לחשוב אחרת? < רק מי שכל חייו חיפש לא לחיות, הוא זה שיכול לדרוש לחיות < צריך לחשוב גם על עצמך - אם תקנה משקפיים ברבי עקיבא

כפי שהבנתי את דבריו.

הנה לשונו: "מהו הלשון 'עד שבא רבי עקיבא' ? אלא כל אחד מישראל צריך לרצות לעשות כבן פטורא, כי איך יוכל לראות במיתת חבירו? ! רק מטעם שרבי עקיבא מלמדו להקדים חיי עצמו לכך הוא מוכרח לשתות".

וממשיך שם: "ר' עקיבא יכול לומר זה, כמו שכתוב בברכות (סא, ב) 'כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך וכו' מתי יבוא לידי ואקיימנו'. דכל ימיו חיכה לתת חייו על קידוש השם. ורק הוא יכול לומר חיך קודמין, שלא היה צריך חיותו עבור עצמו ולטובת עצמו, אבל מי שחי לשם הנאה ותענוג אין לו רשות לומר שחייו קודמין לחיי חבירו".

הסבר הדברים:

החכמים בדורו של בן פטורא אכן חלקו עליו ולא הסכימו עם קביעתו. אלא מאי, אף אחד לא הרגיש שהוא יכול לחלוק על ההכרעה הקשה שהציע, בשל שתי סיבות - סיבה רגשית וסיבה אידאולוגית.

מבחינה רגשית כולם הבינו את הרגש החם הפועם בשיטתו של בן פטורא. נכון אמנם שאם שני ההולכים בדרך יחלקו ביניהם את קיתון המים שניהם ימותו, ואם כן מהו ההיגיון שימותו שני אנשים כשאפשר להציל אחד? מבחינה לוגית צריך לפחות להציל יהודי אחד! בכל זאת, טוען בן פטורא, איך אני יכול לראות במיתתו של יהודי אחר? ! ואם אני אעניק לו את הקיתון, איך הוא יוכל לראות במיתתו ח"ו? יהודי לא יכול לשאת המצב בו יהודי אחר מת בפניו.

הרי אפילו הגר הבינה זאת, כשהתרחקה מבנה הצמא למים ואמרה "אל אראה במות הילד!" וכל שכן וקל וחומר יהודי שהוא רחמן בן רחמים, מזרע "אברהם אהבי", שבכל עורק בגופו זורמים אהבה, חמלה וחסד - איך הוא יכול לחיות כאשר יהודי אחר מת מצמיאון חלילה? זהו דבר שלא יכול לקרות, זועק בן פטורא. אני לא יכול להישאר בחיים אם יהודי אחר מת כתוצאה מכך שאני אשאר בחיים. ולכן אין ברירה אלא להכריע: "מוטב שישתו שניהם וימותו, ואל יראה אֶחָד מֵהֶם בְּמִיתָתוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ..."

מבחינה רגשית לא יכלו חכמים לחלוק על דבריו. כיצד אפשר לומר ליהודי שישתה את כל המים ויראה איך יהודי זולתו, אח מבני עמו, נופח את נשמתו לפניו?

כמו כן, גם מבחינה אידאולוגית לא יכלו חכמים לחלוק על בן פטורא. שכן יסוד היסודות של מקצוע ההלכה הוא הכנות והאמת. חכמי המסורה השתוקקו לדבר אחד ויחיד: לחתור אל הכוונה העליונה, לדעת מהו רצון ה' במקרה זה או אחר, ולא יותר. הסכנה הכי גדולה להלכה היא השוחד, הנטייה לכופף את דעת התורה לנטיות שלי, להתאים את רצון

אחיי ורעיי, לאחרונה אני נתקל בתופעה שיש עליה את הדעת. אני מקבל פניות חוזרות ונשנות, בסגנונות שונים אבל תוכן השאלה זהה: האם דאגה לעצמי וטיפול בעצמי, התעסקות בטיפוח הגוף והנפש ויצירת מרחבים עבור הצרכים הפיזיים, הרגשיים והנפשיים שלי - היא תוצאה מאנוכיות ונרקיסים, או אולי... לאו דווקא?

האם חובת האדם בעולמו היא למסור את האני לחלוטין למען משפחתו, החברה שלו וכלל ישראל, או אולי התבלבלנו קצת ולא זו הדרך?

לפעמים הורים לא מודעים למשמעותן של מילים החודרות למרחבים של ילדיהם. כך למשל, אישה אחת סיפרה לי שבכל פעם שהיא יושבת על הספה עם כוס קפה, היא מרגישה תחושת אשמה מנקרת בה. בתוך ליבה היא שומעת את קול אימה החוזרת ואומרת לה, כמו שהייתה אומרת לה בצעירותה כשהייתה מתרווחת למנוחה קצרה על הספה בבית הוריה: "מה? איך לך כבר לעשות בעולם שאת מפרגנת לעצמך גן עדן עלי אדמות? !..."

אתם ודאי מכירים את הדילמה המפורסמת ואת הדיון ההלכתי לגביה, בניסיון לקבוע מהו רצון ה' בסוגיה כואבת זו:

שני יהודים יצאו למסע ארוך במדבר, בעודם רחוקים ממקום ישוב. גם הטלפון הנייד שלהם כבה, והם אינם יכולים להזעיק עזרה. המים נגמרו להם לאיטם, כך שעכשיו רק לאחד מהם נשאר כד אחד של מים, ואין בו די מים כדי להציל את שניהם מצמא עד שייגעו למקור מים. אם הם יחלקו את המים ביניהם, שניהם ימותו מצמא; אם בעל המים ישאיר את המים לעצמו, הוא יינצל והשני ימות, רחמנא ליצלן. מה עושים? ובכן, כך למדנו במסכת בבא מציעא: "שנים שֶׁהָיוּ מְהַלְכִין בְּדֶרֶךְ וּבֵיד אֶחָד מֵהֶן קִיתוֹן שֶׁל מַיִם. אִם שׁוֹתִין שְׁנֵיהֶם - מַתִּים, וְאִם שׁוֹתֵה אֶחָד מֵהֶן - מְגִיעַ לִישׁוּב. דְּרַשׁ בֶּן פֶּטוּרָא: מוֹטֵב שִׁישְׁתוּ שְׁנֵיהֶם וְיָמוּתוּ, וְאֵל יִרְאֶה אֶחָד מֵהֶם בְּמִיתָתוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ. עַד שֶׁבָּא רַבִּי עֲקִיבָא וְלִימַד: 'יְחִי אַחִיד עַמְךָ', חֲזִיף קוֹדְמִים לְחַיֵּי חֲבִירָךְ".

האדמו"ר מגור, בעל חידושי הרי"ם זי"ע, תמה על הלשון הבלתי רגילה: "עד שבא רבי עקיבא ולימד"... הרי ברוב הפעמים בש"ס, כשיש מחלוקת תנאים או אמוראים הלשון היא, למשל, "רבי מאיר אומר... רבי יוסי אומר", או "בית שמאי אומרים... בית הלל אומרים". גם כאן היינו מצפים ללשון דומה: "בן פטורא אומר... רבי עקיבא אומר...". מדוע כאן משתמשת הגמרא בלשון שונה, "דרש בן פטורא... עד שבא רבי עקיבא ולימד"?

התובנה של בעל חידושי הרי"ם (בספרו על התורה פרשת קדושים ופרשת בהר) היא נפלאה ומרתקת. כדרכו וכדרך תלמידיו רושמי דבריו נכתבו הדברים בתמציתיות, קיצור בתוך קיצור, ואנסה להרחיב בע"ה

ה' לצונו. ואילו חכמינו ז"ל, כמובן, כל מהותם חתרה לדבר אחד: האמת ולא לדבר בלתי. והנה, במקרה זה חששו חז"ל שהמחלוקת שלהם עם בן פטורא אולי יש בה גם מניע טבעי של אנוכיות. כלומר, כיוון שכל אחד רוצה ומשתוקק מטבעו לחיות, לכן הם חלוקים עם בן פטורא וסוברים שחייך קודמים. אולי אולי - חששו החכמים - באמת הקב"ה מסכים עם בן פטורא; אלא מאי, בגלל נטייתם הטבעית לחיים הפיזיים הם מסלפים את התורה ח"ו ומחליטים ש"חייך קודמים".

אי לכך, לאחר שבן פטורא פסק מה שפסק, נתקבל הדבר והוכרע בישראל כפסק דין, כי אף אחד לא העז לחלוק על המסקנה הרגשית שאי אפשר לעמוד ולהביט במיתתו של יהודי אחר.

אבל זה לא סוף הסיפור. הפרק הבא נקרא "עד שבא רבי עקיבא ולימד" - ... - רבי עקיבא שינה את התמונה כולה.

רבי עקיבא היה, כידוע, מעשרה הרוגי מלכות. וכך נאמר על הסיום הנורא של יריעת חייו המופלאה: "בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה - זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן? אמר להם: כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה "בכל נפשך", אפילו נוטל את נשמתך. אמרתי: מתי יבא לידי ואקיימנו! ועכשיו שבא לידי, לא אקיימנו! היה מאריך ב"אחד", עד שצתה נשמתו ב"אחד". יצתה בת קול ואמרה: אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך באחד".

על רבי עקיבא איש כבר לא היה יכול לומר שהוא אינו מרגיש את פעימת הלב של יהודי אחר, ואינו מצטער מספיק על מיתתו של חברו, הלא הוא בעל המאמר "ואהבת לרעך כמוך - זה כלל גדול בתורה". על רבי עקיבא גם לא היו יכולים לומר שפסק הדין "חייך קודמים" מונע מאנוכיות, מהתשוקה הפיזית לחיים הגשמיים, שהרי רבי עקיבא הוא זה שכל חייו הם סיפור אחד ארוך של מסירות נפש! רבי עקיבא הוא שהעיד על עצמו: "כל ימי הייתי מצטער

על פסוק זה "בכל נפשך" אפילו נוטל את נשמתך. אמרתי: מתי יבא לידי ואקיימנו! כל חייו השתוקק לדבקות מוחלטת ומושלמת עם הקב"ה, ללא גרם של אנוכיות ואגואיזם, גם במחיר מסירת החיים עצמם. אם כן, כשרבי עקיבא בא ולימד ש"חייך קודמים", הבינו כולם שאין הדבר נובע מחסרון אמפתיה ח"ו או ממניע אגואיסטי חלילה, מרצון האיש החומרי לשרוד בכל מצב, לא ולא! אצל רבי עקיבא "חייך קודמים" היא מצוה בתורה! "חייך קודמים" הוא קיום רצון ה', מפני שהקב"ה רוצה ומתאוה "להיות לו דירה בתחתונים", כדברי המדרש הידועים, והוא רוצה שהנשמה שלך תחיה בעולם הזה כדי למלא את שליחותה הייחודית להאיר את הגוף והנפש הבהמית

והעולם באור התורה והמצווה. זהו אפוא המענה לשאלתנו והמסר העולה ממנו בעבודת כל אחד בחיי היום-יום: אם העיסוק שלי בטיפוח עצמי הוא מפני האגו שלי והניתוק שלי מאלוקים חיים, אזי עליי לעבוד על עצמי ולדאוג שהכיוון של חיי משתנה. אבל אם "חייך קודמים" בגלל שהחיים האלה שייכים לאוצרות המלך, אם אני שלוחו של הקב"ה ואני משתוקק להיות צינור להשפיע את אורו בעולמנו, אזי "חייך קודמים" היא מצוה גדולה בתורה! לחיים, לחיים ולברכה.

ב"ה

"זה היום יוקבע למועד תמידי בישראל, אשר בו יתגדל ויתקדש שמייה רבה ויתעוררו אלפי לבבות בישראל בחשובה ועבודה שבלב" מדברי בעל התניא

הרב שניאור אשכנזי ב- צמח

התוועדות לגברים
ליל י"ט כסלו

יום שני י"ח כסלו
8.12.25
19:00 - 23:00

אולם אורנים

מלווה מלכה המרכזי
לקראת י"ט כסלו יחד עם הרב לאזר, הרב פרקש, הרב סלביצקי

מוצאי שבת ט"ז
כסלו 6.12.25
20:30 - 00:00

אולם טדי

התוועדות לנשים
לקראת י"ט כסלו
יחד עם הרב אייל ורד

יום שלישי
י"ב כסלו 2.12.25
19:00 - 22:00

אולם טדי

נְפִישֵׁי בְּשֵׁאלֹתַי

**החברותא שלי
נהדר אבל נעדר
רוב הזמן, האם
כדאי להמשיך
איתו?**

בחיים פוגשים פעמים רבות עניינים שיש בהם מעלות יקרות ונדירות, יחד עם חסרונות בולטים. הקב"ה מזמן לנו שאלות כאלה מסיבות שונות, וביניהן כדי לחדד את המשקלים בתוכנו. מצד אחד אתה מבקש לימוד קבוע ורציף בהתמדה, מצד שני חברותא יקרה שמחשבותיה יכולותיה "נהדרים".

אין תשובה אחת לשאלות כאלה, ולעיתים נכון להתייעץ עם אברך ותיק או עם הרב שלך. הקב"ה זיכה אותך לבחון ולמשמש בשתי המעלות הללו, ולראות איפה לפי דעתך תרוויח יותר.

**איך מתמודדים
עם מידת הסקרנות
והרצון לראות מה
קורה אצל אחרים?**

בדבר זה נשתבחו ישראל, שהפכו את קללת בלעם לברכה - "מה טובו אוהליך יעקב", שלא היו פתחיהם מכוונים זה כנגד זה. ומכאן עצה ראשונה - למעט את האפשרות של הצופה ושל הנצפה ליצור אינטראקציה לא נכונה שבאה רק להשביע את הסקרנות.

יצר הסקרנות נובע בפנימיותו משני דברים: האחד, התחושה שאם אדע את חסרונותיהם ופגמיהם האישיים של אחרים, אוכל להתכבד בקלונם. והשני, לינוק לעצמי מחיותם ומההתרחשות הפנימית שלהם. אולם אדרבה, דווקא הפנייה לחייו של הזולת ויצירת תלות בו מרוקנת את חיי ומונעת ממני לפתח את חיי מול החברה.

**יש כל כך הרבה דעות
ומחלוקות בעם שלנו,
איך אפשר לדעת מה
הדרך הנכונה?**

חכמים שאלו את שאלתך בדרך יותר חריפה: אם אנו מכריזים על דרך אחת בלבד כנכונה, ממילא הדרכים האחרות אינן תורה ואינן רצון ה', חלילה. על זה אמרו "אלו ואלו דברי אלוקים חיים" - הללו מטהרים והללו מטמאים, הללו מתירים והללו אוסרים, ובכל זאת כולם מרועה אחד ניתנו. ועוד הרחיבו ואמרו ששבעים פנים לתורה, כלומר ריבוי דרכים לבאר את התורה ולגלות את האור האלוקי שבה.

עם זאת, שבעים פנים לתורה אינם רק ריבוי אלא גם הגבלה - מאחר ויש דעות שמחוץ לשבעים פנים. ולכן מי שהולך בדרכי ה' מתרחק מהדעות שהן נגד התורה. ואף שמצד אהבת ישראל אנחנו מקרבים גם את מי שאינו הולך בדרך זו, איננו מייחסים לדרכו את המעלה של "פנים" מתוך השבעים פנים.

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il

לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

ב"ה

חדש!

על האש

עבודת השם על פי התניא
בהגשה מיוחדת ובווערת לנוער
מאת אורי צוקר

להשיג ביריד החסידות
של י"ט כסלו
בבנייני האומה

בית הוצאה לאור לספרות חסידיית